

ZPRAVODAJ Štěpánovska

Číslo 4 – srpen 2021 • Ročník 23

Vydává město Trhový Štěpánov pro Trhový Štěpánov, Dalkovice, Dubějovice, Sedmpány, Střechov nad Sázavou a Štěpánovskou Lhotu

„Sbohem lokálko...“

Foto Aleš Kamarýt

Dne 29. 7. 2021 Rada Středočeského kraje jednomyslně schválila opatření na železnici pro trať 222 Benešov – Trhový Štěpánov, ukončení objednávky železniční dopravy v úseku Vlašim – Trhový Štěpánov. Platnost nového jízdního řádu od 12. 12. 2021.

Z programu radního pro oblast veřejné dopravy: „Chceme motivovat řidiče aut, aby uvažovali, jestli se jim nevyplatí dopravit se po středních Čechách kvalitní a moderní hromadnou dopravou. Chceme nabídnout cestujícím v hromadné dopravě možnost zamyslet se nad tím, jestli by svého cíle nedosáhli zajímavou cestou na kole po kvalitních krajských cyklostezkách. A chceme upravit komunikační trasy ve středních Čechách tak, aby lidé šli rádi pěšky do práce, na nákup nebo jen tak se pro radost projít.“

Slovo starosty

Vážení a milí spoluobčané,

předem mého příspěvku si Vás dovoluji co nejsrdečněji pozdravit. Letošní léto prožíváme stále s nádechem covidu, i když se některá opatření ruší, stále tento virus ovlivňuje chod světa, státu, města, jednotlivce. Prognózy na úplný konec této pandemie jsou nejisté, ale i za této obtížné situace musíme žít a pracovat.

Bohužel, část tohoto mého příspěvku bude velice smutná – **po 119 letech** provozu osobní železniční dopravy, která ustála mnoho změn, jak politických, geopolitických, válečná léta atd. Nynější vedení Středočeského kraje z finančních důvodů **neobjednalo** provozování osobní dopravy dopravcem.

Ukončení objednávky železniční dopravy

Dne 29. 07. 2021 Rada Středočeského kraje jednomyslně schválila opatření na železnici pro trať 222 Benešov – Trhový Štěpánov, ukončení objednávky železniční dopravy v úseku Vlašim – Trhový Štěpánov. Platnost nového jízdního řádu od 12. 12. 2021. **Zastupitelé města Trhový Štěpánov s uzavřením osobní železniční dopravy nesouhlasí!**

Vyvolali jsme jednání na Městském úřadu Trhový Štěpánov s panem náměstkem hejtmanky pro dopravu, společné jednání s místními podnikateli nepřineslo žádný výsledek. Možnost redukce spojů nebo spolufinancování nebyla akceptována. Vlak nahradí autobusová doprava.

Je paradox, že vlakovou dopravu nahrazují autobusy, které budou postupně přecházet na elektrický pohon. Tento provoz se pak bude šplhat vysoko nad provozní náklady vlaku. Sousední státy Německo, Polsko svoje tratě udržují, modernizují a považují si práce těch, co je vybudovali, u nás začínáme jít zcela proti evropským trendům.

Proti rušení lokálek se důrazně postavil Ministr dopravy ČR Karel Havlíček, snad tedy není ještě vše ztraceno.

Závěrem

Věřme, že se najdou rozumní lidé, jak ve vládě, tak ve vedení kraje, kterým tato situace, která vznikla na železnici, nebude lhostejná. Je třeba hledat finanční rezervy jinde, ne v rušení železnic, je to služba pro občany venkova. V době, kdy automobilová doprava zahlcuje svět, je omezování a rušení vlakové dopravy krátkozrakost. Návrhy, jako například: „Zrušíme železnice, uděláme cyklostezky“ – jen tuto krátkozrakost potvrzují.

! S UZAVŘENÍM OSOBNÍ ŽELEZNIČNÍ DOPRAVY ABSOLUTNĚ NESOUHLASÍME !

Petice proti rušení železniční dopravy ve Středočeském kraji:

<https://e-petice.cz/petitions/petice-proti-ruseni-osobnich-vlaku-ve-stredoceskem-kraji.html>

Chodník Dalkovická

Byla dokončena stavba části chodníku v ulici Dalkovická, dílo bylo předáno. Děkuji firmě Cettl z Pavlovic za profesionální práci.

*Dokončení stavby části chodníku v ulici Dalkovická;
foto archiv města*

Kaple

Další část dláždění kolem kaple Všech svatých na Novém pohřebišti, příští rok budeme pokračovat v dokončení a opravě dalších úseků.

Nové dláždění kolem kaple v Trhovém Štěpánově;
foto archiv města

Poděkování za údržbu zeleně

Děkuji všem pracovníkům města za údržbu zeleně v Trhovém Štěpánově a místních částí. Děkuji občanům, kteří před svými domy sekají a udržují pořádek. Při letošním počasí není někdy možné stačit rychle rostoucí trávu sekat. Zvykli jsme si na vysekané obecní plochy. Ale co živočichové, kteří tam mají také právo žít, brát potravu z lučních květů. Ty náležitě vytěsňujeme. Když se náhodou nestačí posekat náves a tráva se dostane do svého přirozeného cyklu a rozkvetne, znamená to veliké pobouření. Některé obce začínají své chování napravovat, ustupují od těchto holosečí a nechají také dýchat ostatní živočichy naší planety.

Odkazy:

<https://ekolist.cz/cz/zpravodajstvi/zpravy/kladno-zalozilo-na-deseti-mistech-kvetnate-pasy-pro-hmyz>

<https://ekolist.cz/cz/publicistika/priroda/rozdil-mezi-travnikiem-a-kvetnatym-pasem-poznate-podle-pritomnosti-hmyzu>

<https://ekolist.cz/cz/zelena-domacnost/rady-a-navody/klasicke-travniky-ve-mestech-chradnou.nahradit-je-mohou-louky>

Je k zamyšlení, zda není hezčí rozkvetlá náves – vhodné prostředí pro včely i ostatní hmyz, než vysekané „sterilní“ plochy;
foto archiv města

Údržba zeleně v našich místních částech

Náměstí v Trhovém Štěpánově

Neúnavná paní Marta Matoušů se pečlivě stará o tyto krásně kvetoucí plochy, které vzbuzují obdiv u všech, kteří je spatří.

Paní Marta Matoušů – duše našeho náměstí; foto archiv města

Pan Vladimír Nerad zkrášluje vzhled našeho města; foto archiv města

Sedmpány

Pan Martin Červenka se stará o zeleň v Sedmpánech. „Není člověk ten, aby se zavděčil lidem všem.“ Ale vždy zahřeje pochvala od „soudného člověka“.

Vážený pane starosto,

chtěl bych se pochvalně vyjádřit k bezvadné údržbě travnatých ploch v Sedmpánech, která byla léta poněkud opomíjena. O jeho údržbu jsem se snažil vlastními silami, což nebylo vždy dokonalé. Váš, patrně nový pracovník (neznám jméno), odvádí velmi dobrou práci a stará se o pěkný vzhled obce. Díky.

S pozdravem Milan Hubáček, Sedmpány 52

Pan Martin Červenka ze Sedmpán; foto archiv města

Pan Červenka udržuje odpočinková místa před obcí; foto archiv města

Dubějovice

Paní Jaroslava Ryšavá udržuje travnaté plochy a pořádek v Dubějovicích. Má i své metody na hubení plevele – místo chemických přípravků někdy používá obyčejný ocet. O aplikaci a použití se s Vámi ráda podělí.

V pozadí nový Spolkový dům s hasičskou zbrojnicí. V současné době probíhá vybavení budovy nábytkem, předání do užívání proběhne začátkem podzimu.

Paní Jaroslava Ryšavá z Dubějovic; foto archiv města

Střechov

Paní Jana Zemanová se stará o zeleň a úklid v místních částech Střechov nad Sázavou a Dalkovice. Není pro ni problém skočit do traktoru, mulčovat louku u Sázkavy nebo samojízdným manipulátorem umačkat větve v bio kontejneru, aby se tam odpadu vešlo co nejvíce.

Paní Jana Zemanová ze Střechova nad Sázavou; foto archiv města

Děkuji majitelům nemovitostí, kteří svojí péčí o svůj majetek zkrášlují město

První fotka připomíná rajskou zahradu; foto archiv města

Druhá fotka připomíná spíše divokou skládku; foto archiv města

Poděkování za pomoc s evakuací tábora skautů na Štěpánovském potoce z důvodu přívalového deště

Děkuji všem zúčastněným na této záchranné akci – Hasičům Trhový Štěpánov, Dalkovice, Dubějovice, Sedmpány, Javorník, Hulice, ČSAD Vlašim, ředitelce základní školy Mgr. Květě Kuželové, školníkovi základní školy Petru Křepelovi, ředitelce školní jídelny Heleně Vesecké. Pan starosta Lubomír Jirků městyse Červené Pečky zaslal děkovní dopis za pomoc.

Vážený pane starosto,

dovolte mi, abych Vám, vedení a zaměstnancům Základní školy Trhový Štěpánov a Jednotce dobrovolných hasičů velmi poděkoval za pomoc a poskytnutí přístřeší našim skautům, kteří se díky stoupající hladině Štěpánovského potoka dostali v noci z neděle 28. 7. na pondělí 29. 7. do problémů.

Jelikož jsem sám dlouhá léta naše skautské středisko vedl a na tomto táboře strávil mnoho krásných dní, vím velmi dobře, jak důležitá je taková rychlá a účinná pomoc, a proto si jí velmi vážím.

Přijměte prosím ještě jednou velké poděkování nejenom za mou osobu, ale hlavně za desítky rodičů našich skautů a skautek, kteří tak mají jistotu, že v případě nepříznivých událostí budou jejich ratolesti i nadále v bezpečí.

A prosím, pokud vznikly městu, základní škole či jednotce hasičů nějaké výdaje, jsem připraven je samozřejmě plně kompenzovat.

Prosím Vás o tlumočení tohoto poděkování všem, kteří se na této pomoci podíleli.

Ještě jednou děkuji a přeji hezký den.

Lubomír Jirků, starosta městyse Červené Pečky

Ničivé tornádo na Moravě

Děkuji všem, kteří přispěli finanční částkou, nebo materiálně na pomoc obcím postiženým tornádem na Moravě. **Materiální pomoc** doručili hasiči Trhový Štěpánov na sběrné místo v Hodoníně – Kulturní dům. **Finanční pomoc** občanů byla zaslána na transparentní účet ČSOB **obce Mikulčice ve výši 132.400 Kč**. Rada města rozhodla dle svých kompetencí o příspěvku 20.000 Kč pro Hodonín – Pánov. Další pomoc postiženým oblastem bude řešit Zastupitelstvo města Trhový Štěpánov.

Podvrt Sedmpány

Dlouhodobý problém s odtokem dešťových vod jsme vyřešili opravou zemního trativodu podvrtem. Voda z přívalových dešťů zaplavovala rodinný dům v Sedmpánech.

Protlak ocelového potrubí průměr 500 mm, délka 15 m; foto archiv města

Vážený pane starosto,

chtěl bych touto cestou poděkovat za zhotovení odtokového prostupu pro dešťovou vodu, situovaného před vjezdem do kravína – drůbežárny v Sedmpánech. Věřím, že toto opatření vyřeší dlouholetý problém se zaplavováním mého pozemku.

S pozdravem Milan Hubáček, Sedmpány 52

Blahopřání

Blahopřeji panu Ing. Václavu Nekvasilovi k jeho životnímu jubileu, přeji hodně zdraví a spokojenosti. Děkuji mu za jeho celoživotní přínos pro město Trhový Štěpánov a jeho občany. Děkuji za jeho poctivou práci ve funkcích veřejné správy, zástupce předsedy svazku obcí EKOSO Trhový Štěpánov a funkcionáře Českého svazu včelařů Trhový Štěpánov. Děkuji za práci předsedy finančního výboru Zastupitelstva města Trhový Štěpánov. **Děkuji.**

Ing. Václav Nekvasil s manželkou Hanou z Trhového Štěpánova; foto archiv města

Blahopřání

Blahopřeji panu Tomáši Nedělovi k jeho životnímu jubileu, přeji stále zdraví, pohodu a spokojenost. Děkuji mu za jeho práci pro město a jeho občany ve funkci radního.

Tomáš Neděla z Trhového Štěpánova; foto archiv města

Děkuji za jeho obětavou práci v dobrovolných organizacích. Přeji, aby jeho vytrvalost a houževnatost stále přispívala ke zvelebování města a rozšiřování volnočasových aktivit. **Děkuji.**

Poděkování

Děkuji paní Jaroslavě Sekerové za její celoživotní práci kuchařky ve Školní jídelně Trhový Štěpánov. Celý svůj produktivní život věnovala vaření pro žáky a zaměstnance základní školy. Její poctivá a svědomitá práce byla vždy oceněna poděkováním za dobré jídlo. Přeji paní Jaroslavě Sekerové krásný, klidný a pohodový penzijní život.

Jaroslava Sekerová z Trhového Štěpánova; foto archiv města

Poděkování

Zemřel pan Antonín Václavík, zedník, obkladač. Dlouholetý zaměstnanec Zemědělského družstva Trhový Štěpánov, později živnostník. V jisté době, dalo by se říci, jediný řemeslník ve svém oboru v okolí. Nespočet

Antonín Václavík z Trhového Štěpánova; foto archiv města

obkladů a dlažeb zpříjemňuje život v našich domovech. Toník měl rád společnost, tu nadřadil nade vše. Jeho heslo: „Ničeho, co jsem prožil, nelituji,“ mu bylo příznačné. Děkuji mu za práci pro město a jeho občany.

Čest jeho památce.

Pozvání

Vážení spoluobčané,
dovoluji si Vás pozvat na promítání **dokumentárního filmu o Trhovém Štěpánově** a okolí v sobotu dne 14. srpna 2021.

Dále si Vás dovoluji pozvat na tradiční **Štěpánovskou pouť** s celým doprovodným programem dne 29. srpna 2021.

Vážení spoluobčané,
děkuji Vám všem za podporu a spolupráci, přeji krásné dovolené a slunečné léto. Bůh nám žehnej.

Josef Korn, starosta města Trhový Štěpánov

! VELKÉ ZMĚNY V OBČANSKÝCH PRŮKAZECH ! platné od 2. 8. 2021

Začátkem srpna nastává účinnost nového zákona o občanských průkazech a nese s sebou mnoho změn.

JAKÁ DATA (NE)BUDOU NOVĚ OBČANSKÉ PRŮKAZY OBSAHOVAT

Občanské průkazy, které budou vydány od 2. srpna 2021, budou nově obsahovat biometrické údaje, tj. zobrazení obličeje a dva otisky prstů rukou. Výjimku tvoří doklad totožnosti vydaný do 12 let věku dítěte. Na tomto dokladu bude zobrazen pouze obličej.

Nově se již nebudou zapisovat akademické tituly a od roku 2024 se již nebude uvádět ani rodné číslo občana.

! POZOR !

Jestliže byl u Vašeho občanského průkazu odstřižen jeden ze dvou horních rohů, platnost průkazu neskončila. Ovšem od uplynutí lhůty 45 dní, ode dne, kdy nastala

změna, tj. **došlo k ustržení rohu**, průkaz pozbude platnosti.

Z tohoto důvodu vyzýváme občany ke kontrole jak platnosti svých dokladů, tak neprodleně výměně těch občanských průkazů, u kterých byla zaznamenána nějaká změna.

MOŽNÉ ZMĚNY V OBČANSKÉM PRŮKAZU:

- *ohlášení změny místa trvalého pobytu,*
- *nabytí právní moci rozhodnutí o změně jména/jmen nebo příjmení,*
- *nabytí právní moci rozhodnutí o změně rodného čísla, je-li v občanském průkazu uvedeno,*
- *změna pohlaví*
- *(jestliže je v občanském průkazu uveden stav či partnerství) uzavření manželství nebo vznik registrovaného*

vat především šikovné ruce českých řemeslníků a nasát vůni a chutě regionálních výrobků.

V duchu staročeských tradic lákal pan sklář k foukání vlastních výrobků. Obdivně jsme sledovali šikovné ruce řezbáře, které oživovaly dřevo přímo před našima očima. K zakoupení vybízely výrobky z keramiky, šité, pletené i háčkované doplňky, bižuterie, skleněné vitráže, dřevěné hračky i květinové dekorace.

Radost sobě či svým blízkým mohl udělat každý zakoupením i dalších drobných dárkových předmětů, nabízených ve stáncích na náměstí.

Chuťové pohárky pak uspokojila nabídka regionálních výrobků, ať už kozí produkty z Licoměrska, sortiment z Včelího světa Hulice, či žízeň hasící točené pivo z nově vzniklého pivovaru v nedalekých Němčicích.

O dobrou náladu všech se po celý den starala hudební vystoupení na pódiu. V podání populární dechové hud-

by Atlas jsme slyšeli známé hity dechových hitparád, duo našich místních heligonkářů zase vybidlo příznivce tohoto žánru ke zpěvu a podvečerní taneční rej odstartovala hudební skupina Re-flex group.

Nádherně propracované vystoupení skupiny Simply Dance se svými keltskými tanci pak jen podtrhlo vydařený jarmareční den na našem náměstí, který si jistě užili malí i velcí.

Vyzkoušet si, co obnáší fortel řemeslníků, může svým dílem udržet tato odvěká řemesla při životě i pro další generace. Tuto možnost se nám zúčastnění snažili nabídnout a ten, kdo zkusil, odnesl si s sebou minimálně zkušenost, že trpělivost růže přináší.

„... a větší obchody se na výročním trhu domlouvaly v hospodě a dobře provedené transakce se zde také zapily.“ Tak snad i z toho našeho si každý, co jemu jest, odnesl.

Václav Mach

Oživlé dřevo z rukou mistra řezbáře; foto redakce zpravodaje

Pohádkový sklář; foto redakce zpravodaje

Dopoledne s hasiči v Mateřské škole

9. června 2021 strávily děti z Mateřské školy Trhový Štěpánov dopoledne s hasiči, kteří dětem předvedli hasičskou techniku, cisternu, dopravní automobil a technický přívěs. Dále si vyzkoušely hasičskou výstroj

a stříkání z hadic. V závěru jim hasiči předvedli zásah na požár dřevěného domečku.

Vojtěch Jeřábek

Dne 9. června strávily děti z Mateřské školy Trhový Štěpánov dopoledne s hasiči; foto archiv JSDH TŠ

Hasiči předvedli nejmenším požární techniku a vyprávěli dětem o své činnosti; foto archiv JSDH TŠ

Zásahy JPO Trhový Štěpánov od 29. 5. 2021 do 28. 7. 2021

Odstranění padlého stromu Psáře; foto archiv JSDH TŠ

Požár zemědělského objektu v Novém Samechově; foto archiv JSDH TŠ

12. 6. 2021	požár nákladní automobil	D1 52. km
19. 6. 2021	požár el. rozvodny	Hulice
21. 6. 2021	požár EPS na PCO	Zruč nad Sázavou
24. 6. 2021	odstranění stromu	Trhový Štěpánov
24. 6. 2021	odstranění stromu	Psáře
24. 6. 2021	odstranění stromu	Střechov nad Sázavou
24. 6. 2021	odstranění stromu	Tehov
24. 6. 2021	odstranění stromu	Sedmpány
24. 6. 2021	odstranění stromu	Trhový Štěpánov
25. 6. 2021	odstranění stromu	Psáře
29. 6. 2021	odstranění stromu	Psáře
29. 6. 2021	odstranění stromu	Tehov
29. 6. 2021	odstranění stromu	Rataje
30. 6. 2021	odstranění stromu	Střechov nad Sázavou
30. 6. 2021	odstranění stromu	Chlum
30. 6. 2021	odstranění stromu	Trhový Štěpánov
2. 7. 2021	odstranění stromu	Dubějovice
2. 7. 2021	odstranění stromu	Soušice
9. 7. 2021	odstranění stromu	Nemíž
13. 7. 2021	požár zemědělského objektu	Nový Samechov
13. 7. 2021	odstranění stromu	Dalkovice
14. 7. 2021	odstranění stromu	Nemíž
15. 7. 2021	odstranění stromu	Trhový Štěpánov

Vojtěch Jeřábek

Vítání prázdnin s hasiči v Trhovém Štěpánově

V sobotu 3. července uspořádali členové Sboru dobrovolných hasičů v Trhovém Štěpánově pro děti Vítání prázdnin s hasiči. Během odpoledne se scházely děti na víceúčelovém hřišti

Děti za svou šikovnost byly odměněny dárečky; foto Tereza Jeřábková

Hasiči pro děti měli připraveny parádní úkoly; foto Tereza Jeřábková

u místní základní školy, kde plnily různé úkoly. Vyzkoušely si své znalosti v dopravních značkách a požární prevenci, naučily se ošetřit krvácení a poskytnout první pomoc. Dalším úkolem, který plnily, bylo zatlučení hřebíků, motání hadic či sestřik na terč. Hlavní disciplínou byla překážková dráha, kde děti předvedly svou mrštnost a rychlost. Za její zvládnutí byly odměněny věcnými dárky. Rovněž byla připravena hasičská technika, kterou si mohli děti i dospělí prohlédnout či vyzkoušet.

Během celého odpoledne bylo zajištěno občerstvení a děti si užily skákací auto, trampolínu a další doplňkové hry, které byly připravené. Děkujeme Městu Trhový Štěpánov za zapůjčení víceúčelového hřiště a společnosti PINKO a.s. Benešov za zmrzliny pro děti. Doufáme, že kdo k nám na Vítání prázdnin s hasiči zavítal, odcházel spokojený a těší se na příští rok, stejně jako my, hasiči.

Vojtěch Jeřábek

Den hasičů a záchranářů

Srdečně zveme všechny občany a příznivce na „Den hasičů a záchranářů“, který pořádá Sbor dobrovolných hasičů v sobotu 11. září 2021. Akce se uskuteční jako tradičně u fotbalového hřiště v Trhovém Štěpánově. Během odpoledne proběhne soutěž v požárním útoku, ve které své dovednosti ukážou děti, ženy i muži. Soutěž bude prokládána ukázkami zásahů hasičů, záchranářů a policistů. Celé odpoledne bude k dispozici výšková plošina ze Sellier&Bellot Vlašim a hasičská technika, kterou si budou návštěvníci moci prohlédnout. Opět k nám zavítá BESIP team, u kterého si diváci mohou vyzkoušet tzv. opilecké brýle, které věrně demonstrují výrazné snížení schopnosti řízení po požití alkoholu, návykových látek či při velké únavě, a osvěžit si znalost dopravních testů. Další, kdo bude mít u nás svůj stánek, je Policie ČR a letos poprvé nám účast přislíbila i Celní správa. Jako v loňském roce jsme pozvali prezentaci Ankety dobrovolných

hasičů roku, kde jsme se nominovali v soutěži Sborů dobrovolných hasičů právě se Dnem hasičů a záchranářů za loňský rok. Pro děti máme zajištěnou pěnu, ve které se budou moci vyřadit. Po vyhlášení výsledků soutěže v požárním útoku bude od 19 hodin taneční zábava, kde nám zahraje kapela RE-FLEX. Občerstvení bude zajištěno po celé trvání akce.

Program stále doladujeme a budeme ho postupně zveřejňovat na sociálních sítích. Určitě Vás ale čekají novinky v ukázkách zásahů. Věříme, že program bude zajímavý nejen pro děti, ale i pro dospělé. Doufáme, že s námi prožijete příjemné zářijové odpoledne a odnesete si plno zážitků a poznatků o nelehké práci všech, kteří jsou zapojeni do Integrovaného záchranného systému. Těšíme se na Vaši účast.

Vojtěch Jeřábek

HASIČI TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV
VÁS ZVOU NA
DEN HASIČŮ A ZÁCHRANÁŘŮ
11. 9. 2021 OD 11:00
U FOTBALOVÉHO HŘIŠTĚ V TRHOVÉM ŠTĚPÁNOVĚ

PROGRAM:

- SOUTĚŽ V POŽÁRNÍM ÚTOKU
- UKÁZKY ZÁSAHŮ
- BOHATÝ DOPROVODNÝ PROGRAM
- OBČERSTVENÍ

VEČERNÍ ZÁBAVA S KAPELOU RE-FLEX

Muzeum Štěpánovska

V červnu navštívily děti z místní základní a mateřské školy výstavu hraček. Měly možnost vidět spoustu historických hraček, které pamatují jejich rodiče, prarodiče a některé jsou v oblibě i dodnes, např. stavebnice Seva, která byla uvedena na trh v roce 1979. Děti byly zvědavé, kouzelný svět hraček je potěšil a zpestřil školní den. Děkuji Vám všem za velmi příjemnou spolupráci a přeji pohodové letní dny.

*Jana Vlasáková,
vedoucí Spolkového domu Trhový Štěpánov*

1. třída místní základní školy v doprovodu paní učitelky Mgr. Lucie Kakosové; foto Jana Vlasáková

2. třída v doprovodu paní učitelky Mgr. Marty Novákové; foto Jana Vlasáková

4. třída a paní asistentky pedagoga Hana Zelenková a Jana Vokasová; foto Jana Vlasáková

5. třída s třídním učitelem panem Mgr. Martinem Limburkem; foto Jana Vlasáková

Děti z mateřské školy s paní učitelkou Marií Provažníkovou a asistentkou pedagoga Lucií Vrábellovou; foto Jana Vlasáková

Nejmladší děti z místní mateřské školy v doprovodu pedagogů paní Ludmily Kapkové a Šárky Matějkové; foto Jana Vlasáková

Poslední skupinka dětí navštívila muzeum pod vedením učitelek Jaroslavy Krásově a Jitky Tomaidesové; foto Jana Vlasáková

V červenci na zahradě Spolkového domu proběhl svaatební obřad novomanželů Fialových. Přejeme pevně zdraví, lásku a spokojené společné žití!

Novomanželé Fialovi z Trhového Štěpánova; foto Jana Vlasáková

O historii soutického mlýna

Majitelé soutického mlýna

Ač bylo mé pátrání sebevíce intenzivní, nepodařilo se mi přesně zjistit, kdy byly položeny základy pro výstavbu mlýna a od kterého roku se počala rozvíjet mlynářská živnost v Souticích. S jistotou ovšem mohu potvrdit, že v roce 1759 se již v dostavěném mlýně drtilo obilí a prodávala se mouka. V tomto roce totiž došlo k první doložené transakci mezi vrchností, panem baronem z Puteani, a Františkem Veselým, budoucím mlynářem soutickým.

V minulosti se silně v těchto případech uplatňovalo předkupní právo. Nejvýše vždy v celém obchodu stála vrchnost, které byly v podstatě veškeré obchodní normy daného okrsku podřízeny. S vlastnictvím mlýna to bylo následovně: otec Františka Veselého od vrchnosti mlýn odkoupil, aby zde mohl vést svou živnost. Baron Puteani si ovšem také kladl jisté podmínky, které musel mnou prvně doložený mlynář plnit. Když zemřel, nepřešlo vlastnictví mlýna, jako by tomu bylo dnes, hned do rukou jeho syna Františka jako právoplatného dědice. Již dávno zaplacený mlýn se ihned vrátil do souborného

majetku barona z Puteani. Ten pak rozhodl o prodeji dalšímu majiteli – v tomto případě tedy synovi Františka Veselého. Pokud se však ještě majitel těšil výtečnému zdraví, ale řemeslo mu již nepřinášelo žádného výnosu či zisku ani potěšení a rozhodl se proto mlýn prodat, musel ho ihned v každém případě nejprve nabídnout vrchnosti, i když by už měl nového kupce vyhládnutého. Teprve po odmítnutí a přidělení souhlasu k prodeji mohl mlynář na základě smlouvy vykonat kontrakt – tak se to praktikovalo v dalších případech prodeje.

Díky opisům z gruntovní knihy obce Soutice se mi podařilo zjistit, jak vypadaly smlouvy mezi několika po sobě jdoucími majiteli. V pořadí třetím vlastníkem polností a budov mlýna se stal pan Jan Štědrý, mlynář zručský. Ten dne 10. srpna 1810 s vědomostí a povolením vysoce urozeného pána barona z Puteani, vrchnosti statku soutického, odkoupil mlýn na řece Želivce od Františka Veselého, a to za tržní sumu 13 000 zlatých. Podmínkou bylo, že první 2 000 musel složit jako zálohu ihned, dalších 5 000 se zavázal splatit do dne svátku sva-

tého Václava a zbytek peněz pak doplatit do Nového roku. K mlýnu o dvou složeních dostal veškeré zařízení, polnosti a grunty plus ještě 10 mandel žita, 2 mandele ječmene, 3 mandele ovsa, 1 krávu, 1 vůz, 1 pluh, 1 rádlo, 1 železný sochor, 1 podpínací kleště, 2 voškrdy, 1 železnou polici, 18 pytlíků, 6 sít, 10 násypek, 1 věrtel, 1 velkou moučnou truhlu. Pan František Veselý se ještě před opuštěním svého mlýna zavázal osít pole dvěma korci pšenice a třemi korci žita. Dále byl nový majitel smluvně povinován platit vrchnosti z polí nájem, a to ročně 149 zlatých – polovic při svatém Jiří a zbytek při svatém Havlu. A následně také pro vrchnost vykrmit jednoho vepře. Baron z Puteani si samozřejmě pro sebe vymínil předkupní právo a převzal na sebe odpovědnost za pilu, slup (speciálně upravený žlab na odchyt ryb), stav a žlab strouhy, které se rozhodl spravovat na své vlastní náklady. Správa za ostatní zařízení byla tedy určena novému poddanému mlynáři panu Janu Štědrému. To vše dosvědčili mistr zedník Johan Čadílek a soused Václav Štěpánek.

Ani rok nepůsobil pan mistr v soutickém mlýně. Jan Štědrý se rozhodl hledat štěstí na jiném mlýně, a tak dne 12. května 1811 dochází k handlovnímu výměnnému kontraktu mezi dosavadním mlynářem soutickým, jmenovitě Janem Štědrým, a mlynářem chobotským, Josefem Burdou. Celkově je listina položena na sedmi základních požadavcích. První přisuzuje novému vlastníkovi grunty: první – na staré chmelnici (s výměrou 1 strych), druhý – za vodou u lesa (s výměrou 4 a 3/8 strychu), třetí – u mlýna (s výměrou 3/4 strychu), čtvrtý – na skalce (o výměře 1 a 1/4 strychu), pátý – louky u mlýna (zde měl právo na jeden vůz trávy), šestý – dva paloučky za stodolou a dva v Březinkách (zde bylo uplatněno právo na 1 a 1/2 vozu). K těmto pozemkům pak pan otec Štědrý přidal další louky o výměře čtyř strychů. Pan Burda nabyl svého nového majetku za tržní sumu 20 000 zlatých. Druhý požadavek se týkal finančního vyrovnání. Pan Burda přenechal svůj mlýn Štědrému s veškerým zařízením za 18 000 zlatých. Pan Štědrý asi nebyl moc dobrý hospodář, což vyplývá ze smlouvy. Když obdržel doplatek za svůj mlýn ve výši 2 500 zlatých, vrchnosti musel vyplatit 1 500 za škody napáchané na pile. Třetím bodem byl pan Burda uveden do právního vztahu, jenž mu nakazoval povinnost platit řádně všechny daně z polností. Ve čtvrtém úryvku se opět dozvídáme o placení 149 zlatých ve stanovených lhůtách a bez jakéhokoli napomínání, o výkrmu vrchnostenského vepře na mlýnské činži a o zproštění při správě slupu, splavu, pily a strouhy žlabu. Dále je zde uvedeno, že vše spadá pod pravomoc nového mlynářského mistra, který nebude při své živnosti nijak požadovat pomoc od velectěného pána – byla zde ovšem výjimka týkající se rozbití mlýnského kamene, v tomto případě mohl požádat o dovoz z Prahy, pokud by některý z obchodních vozů vrchnosti jel nazpět s prázdnou. Pátým základním smluvním kamenem si

vrchnost pana Burdu zavázala k čestnému mletí „bez falše“. Nejen pro barona samého, ale i pro jeho dvorskou čeleď si vymínil přednostní právo při mletí před svými poddanými, jakož to bylo vždy zvykem. V šestém bodě se baron Puteani zasazuje o to, že jeho robotníci budou pomáhat udržovat koryto řeky, aby byla voda správně přiváděna na mlýnská kola. Za to ale vyžaduje na zimu pokácet u mlýna dva velké kmeny habrů na dříví a jednu várku panského sladu na půl vědra piva. V sedmém, závěrečném konstatování jsou vytyčeny podmínky pro předkupní právo vrchnosti.

Po čtyřech letech se na mlýn dostává jako majitelka první žena – Anna Kačerová. Průběh smluvního a obchodního jednání je obdobný jako předchozí. Cena nemovitostí nebyla tehdy pravděpodobně nijak vysoká, protože celý obchod byl proveden za sumu 6 800 zlatých, kterou nová majitelka poskytla v hotovosti. Odcházející pan Burda ponechal veškeré zařízení, grunty, polnosti a paní Anna získala ty samé výsady a úkoly od vrchnosti jako její předchůdci.

Paní Anna Kačerová také v tvrdé živnosti moc dlouho neobstála. Skoro rok po svém nástupu se jí podařilo mlýn prodat za 7 000 zlatých Matěji Kamarytovi. Ten chtěl nejdříve koupit uskutečnit pro svého syna, ale „poněvadž ten tu koupit nepřijal, nýbrž se k vagabundskému stavu života odhodlal“, rozhodl se kontrakt uzavřít pro sebe. Tomu bylo smluvně nařízeno odevzdat 2 390 zlatých ihned při podpisu a zbytek peněz doplatit do šesti neděl od podpisu listiny. Po celou lhůtu těchto šesti neděl si vyžádala majitelka právo ve mlýně bydlet a každý týden závazně musel budoucí pan mlynář Kamaryt odvádět po jednom strychu žita. Další požadavky zůstaly podle vzoru starších smluv.

„Dne níže uvedeného psaného dne a roku 16. Augusta 1815 byl jest mezi Matějem Josefem Kamarytem, jakožto prodávajícím z jedné strany, a mezi Antonínem Franclem, v právním zastoupení za svého ještě nezletilého syna Vojtěcha Francla, jakožto kupujícího ze strany druhé, uzavřen tento kup. S povolením vrchnosti se dosavadní soutický mlynář pan Matěj Kamaryt odhodlal prodat mlýn i s přínaležejícími pozemky. Pole za stodolou, za vodou u lesa, u mlýna, na Skalce bude nyní obhospodařovat pan Francl se svým synem Vojtěchem – stejně jako to bude i s loukami na paloučku za stodolou či na Březinkách. K celému pozemkovému komplexu se počítalo ještě se dvěma zahradami, pak se všemi patřícími staveními a s tím, co jest zde přibito a hlínou neb vápnem zamazáno, se vším mlýnským nástrojem, ozimým i jarním osetím z letošního roku a konečně se vším právem a spravedlností, tak jaké zdejší předkové měli a užívali. Rozhodl se Matěj Kamaryt jmenovanému Vojtěchovi Franzlovi k jeho svobodnému užívání mlýn prodat, a to za trhovou cenu, dobře umluvenou s jeho otcem Antonínem, 8 200 zlatých franků. Aby veškerý

nově nabytý majetek Franclovi získali, museli nejdříve vyplatit 4 610 zlatých ještě paní Anně Kačerové, která vlastnila jistý díl mlýnice, a její nástupce pan Kamaryt jí zbytek sumy, jež za mlýn požadovala, nesplatil. Pan Franci jako zálohu zaplatil 500 zlatých a zbylý obnos měl doplatit do lhůty k svátku svatého Václava. Veškerými doplatky na sebe nechal spadnout jak břemena, tak i zisky ze mlýna. Prodávající pan Kamaryt získal ještě během doby na splacení zdarma pobyt a mohl obdělat některá pole. Platit každoročně nájem z polí 149 zlatých, vykrmit vrchnosti vepře, dodat habrové dřevo, slad na pivo, zajistit přednost při mletí nejen pro ni, ale i pro její čeledě, tomu všemu se noví páni mlynáři zavázali jako jejich předchůdci. Celá úmluva byla dosvědčena Jindřichem Zeitzem a Jakubem Jaklem a svolení k celé transakci dala vrchnost pan baron Josef Puteani.

7. září 1827 se již plnoletý Vojtěch Franci rozhodl vyhandlovat svůj dominikální mlýn, získaný emfyteusí (feudální formou dědičného nájmu půdy), za onen v panství křesetickém, přesněji v Koruticích. V Koruticích vedl mlynářskou živnost pan Václav Masilka. Celý obchod proběhl při odstupné ceně 2 362, 48 zlatých za svědectví Karla Girka a Josefa Hovorky.

Pět let po prodeji panu Masilkovi se o mlýně dozvěděli manželé Pilátovi, toho času mlynáři v Poříčí na panství konopištském. Rozhodli se dominikální mlýn čísla popisného 34 koupit. Tento obchod se opravdu podařilo uskutečnit, a to 24. října 1832. Cena se pohybovala u hranice 3 780 zlatých. Až do nadcházejícího nového roku se těsnali manželé v malém pokojíčku v prvním patře, zatímco prodávající pan Masilka se svou rodinou okupoval dva prostornější pokoje a užíval dva špýchary – jeden po celý svůj pobyt (do konce roku), druhý po dobu čtyř neděl od podpisu smlouvy. Tradičně s dalšími požadavky od vrchnosti se vše vtělilo do gruntovních knih, a to 30. listopadu 1832, v týž den, kdy se vrchnost zřekla svého předkupního práva ve prospěch manželů.

Manželé Pilátovi vedli spokojeně své řemeslo až do oslav svátku svatého Josefa, kdy opustili svůj dosavadní domov. Již poslední den v únoru roku 1833 odprodali za 4 200 zlatých dominikální mlýn o dvou složení panu Karlu Nebeskému. Do mnou uvedeného data (svátku svatého Josefa) bylo manželům smluvně dovoleno vésti svou živnost. S tím také přebírali náklady, břemena a zisky. Zda se po transakci vrátili do své původní domoviny v Poříčí, se již nepodařilo zjistit. Veškeré dříve námi popsané grunty, pole, budovy, zařízení, daně, poplatky a vrchnostenské podmínky již nyní důrazně plnil Karel Nebeský, což je mnou poslední doložený mlynář, který se věnoval řemeslu před příchodem rodu Donátů. Jestli pan Nebeský pobýval na soutickém gruntu po celých dalších dvacet devět let, není jisté. Stejně tak jako kolik se zde a zda se vůbec provedly nějaké veliké změny. Podle vyprávění paní Dagmar Donátové by se ale dalo usuzo-

vat, že mlynářské umění asi zřejmě upadalo, protože když došlo k zakoupení mlýna panem Václavem Donátem starším, bylo zařízení a v podstatě celá budova velmi zdevastovaná. Na dnešní stavbě můžeme najít dva letopočty – jeden z nich uvádí rok 1862. Informace o příchodu a kupní transakci, která měla být provedena prvním mlynářem z rodu Donátů – tedy Václavem starším – musela být vypuštěna (v tomto roce totiž ještě nebyl naživu). Paní Donátová uvádí, že mlýn byl zničen požárem, tudíž se můžeme domnívat, že právě zachycený rok 1862 byl osudným, kdy „červený kohout“ mlýn navštívil.

Příchod rodiny Donátových na grunt

Už i můj dědeček, pan Vratislav Donát, poslední soutický mlynář, se zajímal, odkud se jeho rodina přistěhovala do Soutic. Výsledky jeho pátrání byly velice zdařilé a jednoho dne si se svou rodinou udělal výlet do Borku u Semil, kde se narodil jeho dědeček, první soutický mlynář z rodu Donátů. Právě zde již od nepaměti stávaly nad sebou dva mlýny a v tom spodním hospodařila rodina Donátových. Psal se den 22. června Léta Páně 1869 – v tento den se v Brodsku ve spodním mlýně slavilo, protože se narodila manželům Tomášovi a Marii Donátovým první ratolest, dědic příjmení, malý Václav. Václav se po vzoru svého otce Tomáše vyučil též mlynářskému řemeslu.

Jak to tak bývá, dva kohouti se na jednom smetišti nenesou. Tak ani v Brodsku dva nad sebou postavené mlýny nedělaly dobrotu. Mezi pány otci neustále panovaly neshody a někdy došlo i k tomu, že mlynář z hořejšího mlýna nepustil vodu na mlýn Donátových. Mladý Václav, dosáhnuvší 24 roků, se rozhodl oženit s dcerou řídicího učitele v Boskově, slečnou Annou Beránkovou. Podle sestavené předmanželské smlouvy v roce 1893, mělo ke sňatku dojít do 3. listopadu 1894. Po přečtení dokumentu se dozvíme, že rodiče přenechali dosavadní grunt v Brodsku, v čísle popisném 17, svému synovi za 1 550 zlatých. Přičemž 1 500 zlatých Václav rodičům zaplatil, zbylých 50 mu bylo odpuštěno (rodiče je věnovali jako dar k svatbě). Počínaje rokem 1894 musel začít nový brodský mlynář platit svým rodičům každoročně doživotní rentu 100 zlatých. Dále dostal od pana Stanislava Beránka věno své nevěsty ve výši 6 000 zlatých. Po svaatebním obřadu tedy začala na brodském mlýně hospodařit nová rodina. Avšak nešvary mezi tamními mlynáři neustaly. Povahově až příliš hodný Václav, který měl již dvě děti, se proto rozhodl přejít na jiný mlýn. Vzal jednoho dne svého koně a jal se projíždět okolí a hledat pro svou rodinu nový domov a mlýn, kde by mohl začít znova provozovat svou živnost bez jakýchkoliv hádek a nashválů. Až z Brodsku ho „vítr zavál“ do soutického Podolí, kde stál požárem zničený mlýn a čekal na svého nového majitele, který by ho opravil a uvedl do chodu. Přibližně v době, kdy Václav Donát dorazil na svém koni

do Soutic, vlastnila statek měšťanská rodina Noltschů. Jelikož mlýn patřil vždy vrchnosti sídlící na velkostatku, tak i když se nezachovala kupní smlouva, dá se předpokládat, že právě této rodině zaplatil Václav Donát peníze, za které mu byl mlýn přisouzen. Nyní již neexistovalo předkupní právo vrchnosti, a tak se mlýn i se všemi zakoupenými pozemky a zařízením začal dědit z generace na generaci.

Znovuzvelebení budovy bylo pravděpodobně velmi nákladné – mlýn již neměl dvě, ale tři složení, veškeré zařízení nutné pro mletí se muselo opravit (popřípadě pořídit nové), rekonstruovala se pila a vydalo se ještě mnoho dalších položek. Do takto opraveného mlýna přivedl Václav svou rodinu – čítající manželku Annu a dvě děti, a to syna Václava a dceru Zdeňku. Václav mladší se také vydal po dráze svého otce a dědečka a vyučil se mlynářem, aby mohl pokračovat v započaté živnosti svého otce. Psal se rok 1921 a Václav Donát mladší dovršil 24 let. Společně se svým otcem přistavil mlýnu druhé patro. Snad možná právě z důvodu poměrně častých povodní, které přinášela dnes tak nevinně vypadající řeka Želivka. Na rohu jedné z bočních zdí budovy bylo zaznamenáno, kam až voda při povodních dosahovala – bohužel v rámci pozdějších oprav fasády se značky zamazaly.

Do tohoto dvoupatrového stavení si přivedl mladý Václav svou nastávající manželku, slečnu Anežku Vilímovskou. Tato mladá paní pocházela z velmi početné rodiny – kromě matky a otce měla ještě jedenáct čilých sourozenců – tudíž rázem Donátovi získali v Souticích nespočetné množství příbuzných. Dne 19. září 1926 se do mlynářské rodiny šťastným novomanželům narodil chlapec, kterého pojmenovali Vratislav. Když v roce 1927 malý Vratislav oslavil své první narozeniny, nikoho ani v nejmenším nenapadlo, že je to poslední Vratislavova oslava, již bude slavit se svým dědečkem, který na svém koni dojel od Semil až do Soutic a odkoupil a zrekonstruoval zdejší mlýn. Den před Štědrým dnem 23. pro-

since 1927 Václav Donát starší, první soutický mlynář z rodiny Donátových, zemřel své rodině před očima.

„Při zdravém rozumu a dobré paměti činím tuto svoji poslední vůli. Po mém úmrtí ujmeme se vedení mlýna a hospodářství i s veškerými tomu náležejícími pozemky můj syn Václav a bude hospodařiti se svojí matkou Annou Donátovou. Takovým úvodem začíná poslední vůle Václava Donáta staršího. Veškeré řízení mlýna nyní spadlo do rukou Václava mladšího, který byl povinován své matce platit vždy polovinu čistého výdělku. V případě, že by se mlýn prodal a získal tak jiného právního zástupce, vymínil si zůstavitel podmínky, které zabezpečily jeho rodinu (především manželku s dcerou Zdeňkou). Zdeňka získala do doživotního vlastnictví byt ve mlýně, stejně jako její matka Anna, která si ještě mohla připočítat právo na dodání základních výživných surovin ze zdrojů mlýna a celého hospodářství (např. 52 čtyřkilových bochníků chleba ze žitné mouky na rok, 2 litry čerstvě nadojeného mléka denně, půl kila čerstvého másla na měsíc, 600 kg jedlých dobrých brambor na rok, jednu kopu čerstvých vajec na měsíc) a samozřejmě 6 metrů palivového štěpinového dřeva na rok. To vše se muselo splnit podle poslední vůle sepsané 1. března 1926.

Mlýn se ovšem neprodal a rodina Donátových zde nadále pokračovala v mlynářství. Václav mladší plnil podmínky na přání svého otce a platil matce požadované peníze. Malý Vratislav začal chodit do školy, do rodiny přibyl ještě nový člen – Vratislavův mladší bratr Vašek. Zdeňka (sestra Václava mladšího) se provdala za pana Přemysla Deyla, majitele továrny na zemědělské stroje, a odstěhovala se do Víně u Prahy, kde později vychovala své děti Václava a Věru.

Rodinu však postihla další tragédie. Václav Donát mladší nečekaně umírá ve věku nedožitých 36 let (přesně 28. 7. 1933) poté, co se neprobral z narkózy. Zanechal zde po sobě zarmoucenou rodinu – matku, sestru Zdeňku a především svou manželku Anežku a dva malé syny.

Po této události se vztahy v rodině začínají měnit. Záhy ovdovělá Anežka požádala o vydání licence, aby mohla pokračovat v mlynářské živnosti, která jí zajišťovala peníze pro uživení její rodiny. Paní Anna sice dále dostávala polovinu čistého výdělku, ale nedokázala žít ve mlýně, a tak se přestěhovala ke své dceři do Víně (ve své poslední vůli přenechala svou veškerou pozůstalost své dceři, jejímu muži a dětem – od té doby docházelo k neustálým rodinným rozbrojům týkajících se majetku a nároků na něj).

*Mgr. Ivana Hozmanová, roz. Neradová,
středoškolská odborná činnost*

Donátův mlýn dnes; foto zdroj internet

Je fajn mít dobré sousedy...

Vzájemná soužití člověka a zvířete mají mnoho různých podob. Pomocí zvířat se učíme vztahům a všemu, co s nimi souvisí, lépe porozumět. K bizarním spojením domácích a divokých druhů dochází často a forem spolupráce mezi zcela odlišnými druhy najdeme bezpočet. Učíme se proto od zvířat, jak žít ve vzájemné toleranci.

U rodiny Halamových v Trhovém Štěpánově je příkladem jejich fenka Jessie, která letos poskytla ve svém kotci azyl vlaštovkám, poslům jara.

Redakce zpravodaje

Milí hosté u Halamů v Trhovém Štěpánově; foto archiv města

Paní domácí Jessie se svým panem domácím; foto archiv města

Rozloučení s žáky 9. třídy

30. červen je pro většinu lidí běžným všedním dnem. Pro děti je to však jeden z nejdůležitějších dnů v roce. Dostávají totiž vysvědčení a začínají jim dva měsíce prázdnin, po kterých se opět vrátí do školních lavic. To ovšem neplatí pro žáky 9. třídy, kteří se loučí se základní školou navždy. Tento den pro ně znamená konec jedné důležité životní etapy. Také dvacet letošních deváťáků se sešlo poslední červnový den se všemi spolužáky, učiteli,

rodiči nebo kamarády, aby se slavnostně rozloučili se základní školou a symbolicky se ohlédlí za devíti roky, které zde strávili. Poslední dva roky jejich školní docházky byly netradiční a netradiční bylo také závěrečné slavnostní předání vysvědčení, které se uskutečnilo na školním hřišti. Na úvod promluvil třídní učitel Mgr. Martin Vrbický a poté následovalo předání vysvědčení a absolventských listů a šerpování deváťáků, o které se postarali

Slavnostní pasování 9. třídy a předání vysvědčení“ foto Petr Křepela

Poslední foto a nyní vzhůru do života...; foto Petr Křepela

jejich o rok mladší spolužáci, kteří budou jako jejich nástupci „vládnout“ příští školní rok. Poté patřil mikrofon devátákům, za které se vtipným proslovem rozloučila Tereza Hauptová. Závěr patřil paní ředitelce Mgr. Květě

Kuželové. Přejeme všem vycházejícím žákům, aby, až půjdou v září do nové školy, vykročili do další etapy svého života tou správnou nohou.

Mgr. Martin Vrbický

Školní rok 2020/2021 MŠ Trhový Štěpánov

V Mateřské škole Trhový Štěpánov bylo od 1. 9. 2020 zapsáno celkem 66 dětí, které byly rozděleny do třech tříd. První třída nejmladších dětí byla slavnostně otevřena na začátku školního roku a nabyla počtu 14 dětí. Všechny třídy se řídí Školských vzdělávacím programem

„Barevný svět“ a zaměřují se zejména na zdravý životní styl, tradice a zvyky či spolupráci s rodiči.

Novinkou nebyla pouze třída, ale i rozšíření školní zahrady, která byla koncem května kompletně zhotovena, a mohli jsme ji s dětmi plně využívat. Zajímavostí zahra-

Naši školku navštívil divadelník Jan Krejčí; foto archiv MŠ

Při hasičském dni si děti vyzkoušely lehátko při první pomoci; foto archiv JSDH TŠ

Paní učitelky rádi vidí šťastné úsměvy dětí; foto archiv MŠ

dy je „Mlhoviště“, které osvěží děti během horkých letních dnů.

Celý školní rok byl pro děti i pracovníky mateřské školy mírně zkomplikován druhou vlnou COVID 19. Dne 1. 3. 2021 byla z tohoto důvodu škola uzavřena pro všechny třídy. Pro 3. třídu předškolních dětí byl 12. 4. 2021 obnoven provoz a 3. 5. 2021 byl provoz školy v provozu opět pro všechny třídy dětí.

Hrajeme si na nové školkové zahradě; foto archiv MŠ

Během školního roku jsme se v rámci mateřské školy zúčastnili mnoha akcí, jako Den s SDH Trhový Štěpánov, Sportovní den, Hledání pokladu, Den dětí, Loučení s předškoláky, apod.

I přesto, že tento rok byl pro všechny velmi nevšední, jsme to společnými silami zvládli a doufáme, že příští rok bude už o něco lepší.

Šárka Matějková

Slavnostní pasování předškoláků Mateřské školy Trhový Štěpánov; foto archiv města

Pomoc Moravě

Milí spoluobčané,
je velmi těžké vžít se do situace a pocitů lidí, které dokázala příroda tak zasáhnout jako právě na Moravě. Ne zrovna lehce, ale nějak už jsme si zvykli na vítr či povodně, ale tornádo, tady u nás? I když neradi, ale s měnícím se klimatem si budeme muset zvyknout i na tento přírodní jev. A upřímně řečeno, kéž by byl první a taky poslední. Napříč Českou republikou se rozběhla postiže-

né Moravě pomoc v různých formách, proto i my v SEDMPÁNECH jsme se rozhodli uspořádat finanční sbírku.

Touto cestou mi dovoluňte poděkovat všem občanům, kteří se do této akce zapojili a přispěli celkovou částkou 31 000 Kč. S příspěvkem od SDH Sedmpány bude zasláno celkem 45 000 Kč.

Petr Jeřábek, Sedmpány

Tradiční Dětské odpoledne v Dubějovicích

Stalo se již tradicí, že v průběhu června pořádají místní hasiči dětské hasičské odpoledne. Tradice pořádání dětského odpoledne je již tak dlouhá, že ti, pro které jsme na počátku vše připravovali, připravují ho dnes s námi pro malé.

Jako každé naší akci, tak i této předcházely dlouhé přípravy. Občerstvení, příprava her, materiálu, a v neposlední řadě zajištění financí. Finančně vypomohlo Město Trhový Štěpánov a materiálně RABBIT Trhový Štěpánov, za což jim velmi děkujeme.

V sobotu 26. června ve 14.00 hod. vše vypuklo. Úvodním hlásáním Mirek Vojta přivítal přítomné, hlavně děti. Řekl několik organizačních věcí a pozval děti k prv-

ní disciplíně – jízdě zručnosti. Všechny děti se snažily, co mohly, byly prostě úžasné. Další hlásání pozvalo děti na hasičský překážkový běh. Všichni „vyfasovali“ helmu a proudnici a po dráze podobné běžným překážkám okrskové soutěže museli proběhnout dráhu. Při tom museli napojit hadici na proudnici a proběhnout cílem. Opět hlavním kritériem byl čas, za který účastník proběhl dráhu. Celkem proběhlo cílem okolo 40 dětí.

Za všechny disciplíny byly děti odměňovány sladkými odměnami.

Po ukončení hlavních disciplín bylo pro děti připraveno občerstvení. Děti měly pít a jídlo zdarma.

V mezíchase si mohly děti vystřelit vzduchovkou na terč, skákat na skákacím hradě, nafouknout balonky nebo chodit na chůdách či se přetahovat lanem. Poslední akcí byl nástup všech dětí a vyhlášení výsledků. Zvítězili všichni, kteří se přišli bavit a soutěžit. Jen tři nejlepší v daných soutěžích byly vyhlášeny zvlášť. Všichni dostali diplom a hodnotné ceny. Večer již patřil dospělým, kteří si to také náležitě užili.

Hana Vošická, DiS.

Silnější vyhrává; foto archiv SDH Dubějovice

Vyskákaná energie našich nejmenších; foto archiv SDH Dubějovice

V Dubějovicích bylo veselo...; foto archiv SDH Dubějovice

Dětské odpoledne ve Střečově nad Sázavou

V sobotu 26. 6. 2021 uspořádalo SDH Střečov další dětské odpoledne. Pro děti byly připraveny soutěže: chůze na chůdách, poznávání ovoce naslepo, hod na terč, střelba vodním dělem na živý terč, kterou si nejen děti velmi užily, hádanky, požívání melounu bez pomoci rukou, které si vyzkoušeli i dospělí, a další.

Večer se zapálil oheň s čarodějnici, kterou jsme v dubnu neupálili. Na závěr si ještě všichni zaskočili při poslechu starých známých českých hitovek. Odměnou pro všechny

pořádající byl opět úsměv snad na každé dětské tváři a věta, která zaznívala často: „Ale já ještě nechci domů, chci tu být.“ Tak zase příště!

Poděkování patří i těm, kteří přispěli dobrovolným vstupným. To spolu s další hotovostí od členů SDH Střečov v celkové částce 12 500 Kč bylo zasláno na účet oblastí postižených tornádem na jižní Moravě. A to má smysl! Děkujeme.

Petr Pohnán, Střečov nad Sázavou

Už to padá...; foto Petr Pohnán

Soutěž v netradičním požívání melounů; foto Petr Pohnán

Zábavné odpoledne na louce pro naše děti; foto Petr Pohnán

Dubějovické bodlo

Tradičně 5. července na svátky Cyrila a Metoděje se v Dubějovicích koná nohejbalový turnaj „Dubějovické bodlo“. I v letošním roce tomu nebylo jinak. Celkem bylo přihlášeno pět družstev složených z místních borců.

Od první chvíle bylo jasné, že se i v letošním roce sešla velmi kvalitní družstva. Spousta smečů, dlouhé výměny, prostě paráda. Jednotlivé hry braly divákům dech. Každý fandil tomu svému družstvu a všichni dohromady obdivovali kvalitní hru. K zábavě po celou dobu turnaje hrála reprodukováná hudba. Dubějovické bodlo 2021 vyhrálo družstvo Dubějovice 21 ve složení J. Moudrý, K. Moudrý a M. Cacák. Překvapivě na druhém místě se umístil tým, pro který byl tento turnaj premiérou, ve složení M. Šic, D. Dražinovský a V. Trpišovský, taktéž na třetím místě borci ve složení J. Dušek, P. Čermák a J. Hromas. Turnaj se vydařil, počasí nám přálo a poseděli jsme do pozdních večerních hodin. Všem se tu moc

líbilo, hlavně jsme se po dlouhé době všichni sešli a užili si krásný den. Děkujeme všem za účast.

Hana Vošická, DiS.

Nohejbalový turnaj zná své vítěze; foto archiv SDH Dubějovice

Zelený a černý

Kamarádi Ferdy Mravence; foto archiv TJ Sokol TŠ

Tyto dvě barvy vévodily letošnímu příměstskému táboru, který byl pořádán TJ Sokol Trhový Štěpánov ve dnech 12. 7. – 23. 7. 2021. Tábora se zúčastnilo bezmála 120 dětí ve věku 3,5-13 let ve 2 turnusech.

První týden se nesl ve znamení černé, možná s červeným puntikovaným šátečkem a pracemi všeho druhu. Že už víte, o kom je řeč? Jasně, jde o Ferdu Mravence. Děti vytvořily 4 „mraveniště“ – Berušáci, Mravenci, Šnecci a Pytlíci. Celý týden poznávaly Ferdovy kamarády, pečlivě se staraly o mravenčí vajíčka, tvořily berušku,

Na táboře s Ferdou; foto archiv TJ Sokol TŠ

Našli jsme Fionu; foto archiv TJ Sokol TŠ

Shrek; foto archiv TJ Sokol TŠ

šneka, motýla... V celotýdenním soutěžení zvítězili Berušáci – no, zvítězili. Nasbírali nejvíce bodů. Není přece důležité zvítězit, ale zúčastnit se! Vítězi byli všichni mrňousové, kteří bez slziček zvládli všechny nástrahy mravenčího života bez maminek a tatínek. Soutěže vyvrcholily v pátek velkou mravenčí diskotékou se zmrzlinou a spoustou odměn.

Komu se nelení, tomu se zelení – a druhý týden se to v sokolovně skutečně silně zazelenalo! Mezi děti přišla opravdická filmová star – Shrek, který však byl trochu smutný. A tak mu děti hned první den našly nevěstu – krásnou Fionu. Jakmile ji spatřil, okamžitě se mu rozzářily oči a bylo po smutku. Druhý den byla svatba. Děti vytvořily pro novomanžele luxusní bydlení a našly pro

Výroba okenních dekorací; foto archiv TJ Sokol TŠ

Zdobení perníčků; foto archiv TJ Sokol TŠ

ně nápoj věčného mládí. A, světe, div se – nápoj byl natolik záračný, že se jim hned na druhý den narodilo téměř 60 shrečátek! Děti přislíbily se o ně dobře starat – tak uvidíme příští rok. Závěr tábora patřil měření sil při „Shrekiádě“. Vyhodnocení celotýdenního snažení přineslo drobné odměny všem a pro nás dospěláky byly největší odměnou spokojené tváře dětí.

Děkujeme touto cestou všem mravenčím i shrečím vedoucím a praktikantům, mravenčí královně i všem

„v zákulisí“. Děkujeme sponzorům, a to ZD Trhový Štěpánov a firmě Pinko. Děkujeme prodejně Dandy a Flop za vstřícnost a ochotu při zajištění všeho potřebného pro malé táborníky. Děkujeme kuchařkám jídelny ZD Trhový Štěpánov za péči o naše bříška...

Tak napřesrok ahoj na příměstském táboře v Trhovém Štěpánově. A kam se vypravíme? Nechte se překvapit!

Mgr. Hana Pokorná

Poezie

Miroslava Štiková z Trhového Štěpánova; foto z rodinného alba

Každé jitro

Každé krásné jitro, začnu krmit své nitro,
záleží jenom na mne čím, to už dávno vím.
Jestli Božím dobrem nebo ďáblovým zlem?
Všechno pak ze mne plyne,
Bůh na mne přesto s láskou kyne.

Křesťanství

Křesťanství je pohoří, kde se tvé srdce rozhoří,
když po Bohu zatoužíš, sám tam ale zabloudíš,
musíš průvodce mít, ten ti řekne kudy jít,
je to běh na dlouhou míli,
s Ním dojdeš ke správnému cíli.

Řekni

Utři slzičku a řekni si v srdíčku,
Pán Bůh mi požehnal, lásku daroval.
I když si něco vzal, mnoho ti zase dal.
Děkuj a chval, i když máš žal.
On nechce víc,
Než abys byl v jeho blízkosti
A těšil se z jeho milosti,
Pán Bůh ti nový život dal,
Tak děkuj a jdi dál.
Neboj se, ON ti pomůže,
Když řekneš, že už nemůžeš.

Odpouštěj

Ježíš dává tuhle radu – odpouštěj!
Každou zradu každý den,
odpouštěj lidem všem,
i když je to někdy těžké
a bolí srdce,
podej s láskou obě ruce,
odpouštěj lidem všem.
Pocítíš velikou úlevu,
znovu a znov u odpouštěj.
On ti odpustil také hříchy tvé,
proto s láskou odpouštěj lidem všem.

Bože

Bože jsem slabá a malinká jako ta nejmenší květinka.
Nejsem krásná, ale v tvých očích jsem vzácná.
Díky Bože, že smýváš každou mou vinu,
a posíláš mi do srdce čistou vlnu.

Boží dary

Boží dar je i básnička, která se mi line ze srdíčka.
Bože díky za vše, co jsi mi dal i za to, co jsi mi vzal.
Ty víš, co je dobré pro mne a co je jen ze mne,
chci být pořád u tebe, nechci být pyšná na sebe.

*Miroslava Štiková
z Trhového Štěpánova*

Kniha – Kouzelný kámen (pokračování)

autorka: Magdaléna Paňhová

3. Vysněný výlet

Nezmohla jsem se ani na otevření očí, ani na sebe-menší pohyb. Celým tělem mi prostupoval nepopsatelný pocit. Něco mezi bolestí, křečemi a únavou. Sotva jsem cítila, jak dýchám. Pak mi došlo, že je to u mě vlastně docela běžné. Občas se probudím a cítím se přesně takhle... Takhle? Ne, takhle ne. Ale podobně. Před chvílí se mi zdál sen o tom, jak jsme byli se spolužáky na procházce, Přemysl objevil nějaký divný kámen, my se toho kamene dotkli a začalo se s námi dít něco velmi zvláštního. Teď jsem očekávala, že se jako jindy probudím ve své měkké posteli. Pak jsem si však uvědomila, že slyším zpěv ptáků a o ruce se mi něco jemně otírá. Pootevřela jsem rozespálá oční víčka a spatřila... spatřila sytě modrou oblohu! Vytřeštila jsem zrak překvapením a posadila se. Seděla jsem uprostřed nějakého pole! To, co se mi otíralo o ruce, byly klasy obilí! Na můj údiv jsem nemohla nalézt žádná slova. Rozhlédla jsem se kolem a nestačila zírat. Kolem mě leželi všichni mí kamarádi! A kdyby jen leželi, ale to oblečení, které měli na sobě, to byste měli vidět! Vzpomněla jsem si na jednu knihu o středověké šlechtě. Podobné oblečení tam bylo na obrázcích. „Cože?!“ vyhrkla jsem nahlas. Kde mí spolužáci vzali to oblečení? Proč tu tak bezvládně leží? Proč jsou všude jen pole, louky a pastviny? Kde to jsme? Co se stalo? Když jsem se chtěla rozeběhnout, abych zkusila ostatní probudit, zakopla jsem a spadla na zem. Ohlédla jsem se. Měla jsem příšerně dlouhou sukni. Ne, nebyla to sukně, byly to šaty podobné těm, co měly ostatní holky teď na sobě. Taky jsem cítila, že se mi vlasy nevlíní po zádech a sáhla si na hlavu. Dotkla jsem se čehosi tvrdého. Můj henin byl tak dlouhý, že jsem nedosáhla na jeho špičku. Když jsem si chtěla rukou zoufale přejít po obličejí, zjistila jsem, že nemám žádné obočí ani řasy. Vybavil se mi ten článek o tom, jak si ženy ve středověku všechno tohle vytrhávaly, protože za nejméně výraznější část obličeje považovaly čelo a chtěly na něj tímto upoutat ještě větší pozornost. Zamyslela jsem se tak usilovně jako ještě nikdy v životě. Tamto nebyl sen, to byla realita! Ale to stejně není žádné řešení méj bezradné situace. Sklonila jsem se k Emmě a začloulala s ní. Vypadalo to, že jí probuzení dělá stejné potíže jako mně. Nakonec se na mě podívala. Když byla už víc při vědomí, narovnála se a já jí všechno řekla. Emma soustředěně přikrčila čelo a zavřela oči. Po chvíli je zase otevřela a projevila svůj názor. „Berto, někdo si z nás udělal legraci. U toho kamene nás omráčil, oblékl do těchto oděvů a pak odvezl sem. Musíme v tom případě ale zjistit, kde teď jsme.“ Její vysvětlení dávalo logiku. Přikývla jsem. Slyš jsme probouzet ostatní.

Autorka knihy „Kouzelný kámen“ Magdaléna Paňhová z Trhového Štěpánova; foto z rodinného alba

Tázavě jsme se po sobě dívali. Spočítala jsem, kolik nás je. Dvacet. Nikdo tedy nechybí, jsme tu všichni. „Dala bych třeba miliardu za to, kdyby mi teď mohl někdo odpovědět, co se děje. To Emmino vysvětlení nemá smysl,“ řekla Eliška. „Jak to?“ zeptala jsem se. „Proč by tohle s námi někdo dělal?! Kde by vzal tolik kostýmů, aby nás do nich všechny oblékl?“ Společně jsme vzdychli. „Emmino vysvětlení tedy zahodíme. Ale má snad někdo nějaký jiný nápad?“ otázal se Filip. Po chvíli ticha jsme rozhodli, že musíme zjistit, kde se nacházíme. Krajina nám nebyla nijak povědomá. „Jakým směrem půjdeme?“ zeptal se Lukáš. „Ehm... No, všude mi to přijde stejné... Zkusme to rovně,“ řekla jsem. Přišlo mi, že jdeme trošičku z kopce, ale opravdu jen trošičku. „Jestli tu pojede nějaké auto a řidič nás uvidí, co si o nás pomyslí?“ zamyslel se s očima vytřeštěnými strachem Hynek. „Nikdo nás neuvidí,“ řekla jsem. „Cože?“ „Není tu silnice. Nikde.“ Hynek s úlevou pokýval hlavou. Už jsme ušli pěkný kus a pořád nic. Letmo jsem se podívala doprava a ztuhla. Vykřikla jsem a ostatní se na mě překvapeně až vyděšeně podívali. „Na mě se nedívejte, támhle!“ ukazovala jsem doprava. Teď jim to došlo taky. Víte, co tam bylo? To byste neuhádli! Byly tam ty samé kopečky, na které mám

výhled z okna svého pokoje! Vypadaly téměř stejně. „Co-c-o t-to?!“ koktala Emma. Ale jinak to bylo jediné, co nám tu bylo povědomé. „Zajímavé,“ ozval se najednou Lukáš, „vidíte támhle ty bažiny? Skoro bych řekl, že jsou na místě Nového rybníka.“ „Podle čeho jsi to poznal?“ protáhla obličej Julie. „Vidíte nad nimi ten mírný svah? Podobný je nad Novým rybníkem, až na to, že jsou okolo nějaké stromy a ty tam nebyvaly,“ posmutněl nakonec. Pokračovali jsme v cestě a prošli kolem zmíněných bažin. Šli jsme ještě několik metrů a přišlo nám, že už nedjeme tolik z kopce. Až teď mě napadlo podívat se nahoru, tedy spíš jen víc zvednout hlavu. To, co jsem spatřila, mi způsobilo zamrazení v zádech, husí kůži a pocit na infarkt. Asi kilometr před námi se hrdě tyčila... věž kostela, příšerně podobná svým tvarem té, kterou má věž u nás ve Štěpánově. Jenže tahle neměla žádnou fasádu, byla pouze z kamenů. „Berto, co se děje?!“ volali na mě mí kamarádi. Málem jsem se zhroutila na zem a Alice s Filipem mě museli podepřít. „Je to neuvěřitelné, ale... ale myslím si, že jsme se dostali do středověku... Přesněji, do středověkého Trhového Štěpánova...“ vykřikla jsem. „Proč by to bylo neuvěřitelné? Ve snech je přece možné všechno,“ namítl Filip. „Ale co když to není sen?“ „A co by to jinak bylo? Jedině halucinace. Nebo si myslíš, že jsi ve filmu Návštěvníci?!“ Vzdechla jsem a pokračovali jsme v cestě. Po chvíli se mnou ale ostatní pomalu začínali souhlasit. Adrenalinový pocit jenom vzrůstal. Nemohli jsme tomu uvěřit. To je přece blbost, opakovala jsem si stále dokola. „Jestliže je tomu ale opravdu tak, měli bychom najít město. Jsem si jistá, že jsme od něj kousek,“ prohlásila jsem. Ostatní mě poslechli a poněkud rychlejším krokem jsme pokračovali. Často nějaká z holek zakopla o dlouhé šaty a kluci se smáli. To jim pak holky oplatily úšklebkem při pohledu na jejich oblečení. Musím se ale přiznat, že mně se kluci v těch středověkých oděvech líbili. Nebyli oblečení jako nějakí žebráci, právě naopak. Jak jsme tak šli, odkudsi zepředu se ozýval hluk. „Vypadá to, že jsme dorazili do města!“ poskočila si Julie a při dopadu zakopla tak prudce, že se jí henin i se závojem strhl a skončil v bahně. Bahno bylo všude. Dostali jsme se na jakousi „cestičku“. Bahnitou a téměř zarostlou. Sem tam byly znát otisky kopyt. A nějaká kopyta už jsme dokonce slyšeli. „Nevěřím tomu, že by to tu TAKHLE VYPADALO,“ prohlásila Emma. „Některá místa poznávám,“ řekl Mikuláš. Překvapeně jsme vyvalili oči. „No, třeba,“ začal vysvětlovat, „třeba ty kopce a kostelní věž. Není pochyb, že jsme na stejném místě, jen v jiné době.“ Říkal to, jako kdyby to byla ta nejsamozřejmější věc pod sluncem. Ale my ostatní jsme si to nemysleli. Věřili jsme mu, byli jsme však pořád ještě pěkně vykulení. Že by se nám splnil sen? Okolo cestičky byly zarostlé louky plné plevele a bahna, a kousek za nimi ty nejhustější lesy (téměř pralesy), jaké jsme kdy viděli. Zdá se to divné, ale i vzduch byl rozdíl-

ný. Páchlo to bahnem a na každém kroku jako kdyby leželo chcíplé zvíře. „Mám žízeň,“ ozvala se úzkostlivě Emma. „S čistou vodou se musíš rozloučit, holka. Táhle je nějaká tůň,“ řekl Hynek a narovnal si svůj podivný klobouk s barevnými péry a malým závojem vzadu. Začali jsme mluvit o tom, jak je nechutné pít vodu z nějaké hnusné špinavé tůně. Hluk, který se doposud ozýval jen tlumeně, se nám teď rozkryl zcela zřetelně. Když jsme před sebou spatřili středověké město v plné kráse, zatajil se nám dech. Jen jsme to okouzleně pozorovali. „To je... To je úžasné!“ vydechla jsem. Všude pobíhalo plno lidí ve vesnickém oblečení, domy byly kamenné, některé dřevěné a především malé, všichni lidé na sebe něco pokřikovali a prostor, okolo něhož byly ty domky a ze kterého vybíhalo několik dalších ulic, byl hrbolatý a kamenitý. Všude však byl cítit nesnesitelný pach a kolem domů se povalovaly a hnily nejrůznější věci – od zkaženého jídla až po trus. A taky tu bylo plno krys. Kluci si chtěli nějakou ochočit, ale my holky jsme tomu zuřivě a skoro až s pláčem zabraňovaly. Najednou se ozval Růženin výkřik. Mířilo si to k ní divoké prase, povalilo ji na zem a nakonec zmizelo daleko za námi. Růžena fňukala a sbírala se z prašné cestičky, která zde končila a vpíjela se do přibližně kulatého prostoru mezi domy. Najednou se ozval hlasitý smích. Kolem nás zrovna šel nějaký prostý kluk, asi stejně starý jako ti naši a smál se Růženině běsnění na celé kolo. „To není vtipné, zmiz odsud!“ odsekla Růžena a vstala. Za chlapcem se ozvalo: „Zešilels?! Vysmívat se tak urozené dámě? Doufám, že jsem tě viděl jen já. Kdyby tě spatřil někdo jiný, řekne to rychtářovi, a ten tě bez milosti předá katovi!“ Vzápětí zpoza chlapce vyšel muž s hustými vousy. Nejspíš to byl jeho otec. Chlapec okamžitě zmlkl a vysekl Růženě i nám ostatním poklonu, stejně jako ten starší muž. „Odpusť, vznešená panno,“ řekl pak. Růžena jen znechuceně nakřčila nos. Zřejmě na chlapcův výsměch nikdy nezapomene. Pak slovo převzal jeho otec. „Smím-li být smělý, čím jsme si zasloužili tak vzácnou návštěvu v našem městě?“ a přeměřil si nás všechny pohledem. Zrudla jsem. Nesmírně mě uvádělo do rozpaků, že jsem teď vznešená dáma. Patřím mezi vyšší vrstvu šlechty! Na mužovu otázku nikdo nechtěl odpovědět. Lukáš jen štouchl do Hynka a s úšklebkem pošeptal: „Jsme rytíři, ty vole,“ a Hynek se spolu s ním rozesmál. Když muž viděl, že mu neodpovíme, jen se se svým synem uklonil a odešel do nějaké úzké uličky. „To je teda malér. Co budeme dělat?!“ zeptala jsem se tím nejzoufalejším tónem, který jsem kdy nasadila. „Nemám tušení. Něco ale už vymyslíme. Musíme jít přímo na náměstí,“ rozhodl Filip. Vykročili jsme kupředu. Všichni, kteří kolem nás prošli, se nám poklonili. Najednou jsme byli vlastně docela veselí. Začínalo nás to tu bavit. Ne proto, že nás všichni řadí mezi šlechtu, ale kvůli tomu, že jsme VE STŘEDOVĚKU. Nikdy by nás nenapadlo, že takový „výlet“ podnikneme. „Nemůžeme tu

jen tak stát, mám žízeň a hlad," vzdychla Emma. „Někde tu musí být nějaká krčma," napadlo Mikuláše. „No jo, ale pochybuju, že tam budou mít limonádu. Bude tam samý alkohol, a nám přece ještě není osmnáct," uvědo-

mila si Julie. „A to oblečení mi začíná lézt na nervy. Ušpinila jsem si šaty i rukávy od bahna," stěžovala si Helena. „Máme tedy dva úkoly – najít krčmu a ševce," řekla jsem.

4. Poznáváme středověké město

„Jsme to ale pitomci. Vždyť nemáme peníze!" zvolal Mikuláš. „To bych netvrдила," ušklíbla se Emma a zacinkala měšcem. „Kde jsi to sebrala?!" podivila jsem se. „Máte to každý u pasu. A že jich tam je!" „Sláva! Jsme bohatí!" výskal Hynek a spolu s ostatními kluky se rozesmál. „Můžeme si dopřávat!" pískala Julie. „To jo. Ale lidi, neblbněte. Co chudina? Vsadím se, že se nad nimi málokdo slituje. Zítرا bychom měli jít do kostela, tam většinou žebráci jsou," řekla jsem trochu napomínavě. „Asi umřu hladý. Jdeme už do té krčmy?" obrátila oči v sloup Helena. „Jo, jdeme," odpověděla jsem, a spolu s ostatními vykročila k budově, ze které se ozýval zpěv, smích a zmatený křik.

Když jsme vešli dovnitř, všichni tam zmlkli a překvapeně si nás přeměřili pohledem. „Šlechta, a do krčmy?" nakrčil čelo hostinský. Vadilo nám, jak se všichni díví. „Máš s tím potíže?!" odsekl Mikuláš. Hostinský se zkusil vzpamatovat a vykotal: „N-ne, to... to, pane, jistě ne. Co ráčíte?" Něžně se ozvala Zoe: „Vodu, prosím." Přítomní se rozesmáli. „Vodu! Kdo to jakživ slyšel?!" popadl se za břicho hostinský. Lukáš zrudl hněvem a rukou sjel k jílci svého meče. „Mlč!" zařval, až se hostinský lekl a poslušně couvl. „Pojďme odsud. Tady nemá nikdo žádné vychování," dodal potom vznešeným, pevným hlasem. Zoe se na něj usmála. Přes samé zamilování přestala vnímat okolní svět a zůstala v krčmě stát, ačkoli ostatní odešli.

„Jenže co teď?" zeptala jsem se bezradně, když jsme byli zpátky na náměstí. „Dámy, o to se postarám, nechte to na mně," uklonil se Hynek a vzápětí se ušklíbl a odešel. „Měli bychom si najít nějakou zábavu," vzdychla Julie. „Žádnou zábavu tu bohužel nikde nevidím. Víte, co bych někdy chtěla vidět? Rytířský turnaj..." vydechla jsem zasněně. „Žádný problém," prohlásil Přemysl a odhodlaně se zvedl. „Cože?!" vykulila jsem oči, „ty chceš... ty chceš uspořádat turnaj?! To jako vážně?!" „A proč ne? Vsadím se, že těmhle venkovanům by se to taky líbilo," a pohodil hlavou směrem k pobíhajícím lidem. „A kdo by tam jako bojoval?" „No my přece, my kluci." Helena vyprskla smíchy: „To chci vidět! Jedno brnění váží nejmíň dvacet pět kilo! Chtěla bych se na svět dívat tak jednoduše jako ty!" Přemysl se naštvál. „Turnaj bude a hotovo! Nejsme žádné bábovky." „Jak myslíš," odsekla uraženě Helena a otočila se zády. „Náhodou, je to skvělý nápad!" usmála jsem se a Přemysl se mi poklonil. „Jdu to zařídit, dámo," prohlásil s pohledem upřeným na mě a odešel. „Měli bychom si sehnat ubytování, za chvíli je

večer," zarazila se Zoe. „Hynek nám jistě nějaké najde, šel přece hledat krčmu," odpověděla jsem. „Jsme praštění. Víte, proč? V první řadě přece musíme mít koně!" plácla se do čela Julie. „To snad kluci. Mě na to zvíře nikdo nedostane," odfrkla si Emma. Ostatní holky, včetně mě, souhlasily. Najednou k nám přišel Hynek. „Vynikající krčma. Kousek od támhleté uličky," spustil nadšeně, a pak začal popisovat, co všechno tam mají, a že nás s radostí ubytují. „Opravdu? To se docela divím, když je nás dvacet," protáhla jsem obličej. Po chvíli přiběhl Přemek a hlásil: „Za týden, tady na tom náměstí!" „Už za týden?! A s kým budeme bojovat? A jak se to tak rychle naučíme?!" zoufal Lukáš. „Klid, klid. Nedaleko odtud se zrovna turnaj pořádá, takže těch pár rytířů může pak zajet i sem. Žádný strach," prohodil Přemek se samozřejmostí. Kluci jen bezradně vzdychli. Potom Přemek řekl, že je čas začít s tréninkem, a odešli. My, holky, jsme zůstaly na náměstí samy. „Podívejte, všude kolem nádherná příroda. To je úžasné! Myslím, že se nebudeme nudit!" prohlásila Adriana a rozhlížela se po kopcích, lesích a polích. „Ó, užijeme si překrásný západ slunce!" vykřikla jsem a všechny jsme se nadšeně zasmály. Společně jsme se chytly za ruce a běžely. Šťastný úsměv nám ze rtů nemizel. Utíkaly jsme do polí a tam probíhaly mezi vysokými klasy. Zabrало nám to asi dvě hodiny! A ten vzduch! Tady byl úplně jiný než na té bahnité cestičce. Nohy nás nesly dál a dál. Náhle jsme však ztratily pojem o tom, kde vlastně jsme. Začaly jsme být vyčerpané a zoufalé. Najednou jsme strnuly a těžce polkly. To, co se tak hrdě tyčilo pár metrů před námi, nám zastavilo krev v žilách. Popraviště. Teď jsem stála přímo u něj. Po zádech mi přeběhl mráz a pronikl až do morku kostí. Otřásly jsme se. Jemně jsem se dotkla prken. Dotýkám se opravdového popraviště! To je teda síla! „Pojďme radši pryč, co když tu budou duchové?" vyděsila se Zoe. „Jistě je jich tu plno," zasmála jsem se, ale pak se mi hlas zadrhl v hrdle. Uvědomila jsem si, že je to vážné. Na duchy jsme všichni věřili. Nevěří na ně jenom hlupák! To bylo skoro naše heslo. Naposledy jsme si užily ten výhled.

„Tak štipavou deku jsem ještě neměla!" stěžovala si Emma. „Já asi taky budu spát bez ní," souhlasila jsem. V pokoji bylo útulno. Zezdola se ještě dlouho ozýval hluk, jak se opilci v krčmě bavili. Byla jsem ale tak unavená, že jsem přes to všechno usnula téměř hned po ulehnutí na lůžko.

Magdaléna Paňhová, Trhový Štěpánov

„Pravá Štěpánovská Fialová svatba“

Aleš s Hankou si řekli své „ANO“ v zahradě Spolkového domu v Trhovém Štěpánově; foto Vít Švajcr

Jak to už na světě bývá, muži krásného zevnějšku to mají u žen velmi jednoduché, a v případě Aleše pravděpodobnost úspěchu hraničila vždy až s jistotou. Už na pískovišti se mu dívky svěřovaly, kde je nejčistší písek, kde je nejméně psích hovínek a kde nejlépe uplácat bábovičku z vlhkého písku, aby dlouho vydržela. Jako oblíbenec třídní učitelky nikdy neměl službu na mytí tabule a při zkoušení se Aleš obvykle ptal a soudružka učitelka odpovídala ku plné spokojenosti obou. Ve školních memoárech zůstane provždy nevinná příhoda, kdy dostala jedna Alešova spolužačka poznámku do žákovské knížky: „Vyndala při hodině tělesné výchovy bez dovolení kozy a Fiala přes ně skákal.“ V jídelně od kuchařek dostával zásadně 3 řízky najednou, navzdory výhrůžkám kantora tělocviku, který se neúspěšně domáhal přidání alespoň strouhanky. Ve vlaku, kde vykonávala službu průvodčí dáma, nikdy nemusel platit, a naopak vždy mu bylo uvolněno nejlepší místo u okna, kde obvykle mohou sedat jen invalidé. A když se chromý spoluobčan domáhal svého místa k sezení, Aleš jen mrknul na průvodčí, načež byl vzápětí válečný invalida vykázan z vlaku a už se drncal na vozíku do Vlašimi po železničních pražcích svépomocí a jen doufal, že stihne dorazit do cíle před dalším spojem a nebude překvapen štěpánovským šinkansenem v protisměru, který

by jej k jeho nelibosti dotlačil zase zpět.

Tak Aleš rostl ve středu zájmu všech děvčat, žen, maminek i babiček z blízkého i dalekého okolí, opájel se jejich náklonností, až jednoho dne potkal krásnou ženu. Na první pohled poznal, že je to neznámá dívka jménem Hanka, která je krásná v obličeji i po těle, a že má dobrou povahu. A tak se hned zamiloval a rozhodl se, že se stane jeho přítulkyň. Rozehrál svou léty prověřenou seznamovací hru. Sundal si slušivý hubertus a ukázal Hance své místy vytrénované tělo. Na slunci se zablesklo v plné kráse jeho tetování, malebně rozprostřené po celé horní polovině těla a věru, měl se čím chlubit. Na hrudi manifestovali utlačovaní dělníci z Kolben-Daněk v počtu šedesáti šesti figur a záda zdobili družstevníci

z JZD, kteří jásal nad novým kombajnem. Oslnil Hanku informacemi o tom, že vlastní zavedený vysokoobrátkový obchod s podlahovými krytinami a také v podstatě mezinárodní dopravní firmu, která už jednou vezla něco na Moravu. Vozový park této firmy skýtá celou řadu unikátních dopravních strojů nemalé historické hodnoty a užitečných vlastností. V této firmě zastává pozici drsného šéfa, opraváře, řidiče, svářeče, nakladače, policajta honícího zloděje, ale doma prý umí být něžný plyšový fialový medvídek. A když se k ní přitulil a Hanka ucítila originální kolínskou značku „Prasklá hydraulická hadice“, neodolala a podlehla, čehož Aleš obratně využil a přepsal na ni svůj východoněmecký stroj IFA se slibem, že se jedná o svatební dar.

Speciální odvoz novomanželů limuzínou ZETOR; foto Vít Švajcr

Hanka zjihla, zatočil se s ní svět, podlomila se jí kolena a několikrát upadla. Nejdříve do mdlob, pak upadla pod Aleše a nakonec upadla do těhotenství. Už jen to stačilo k tomu, aby počala dvě děti a mlčky sledovala, jak Aleš ojíždí její svatební dar ještě dalších 20 let bez svatby. Děti jim dělaly jen samou radost. Když byly malé – neustále rodičům dokazovaly, jak jsou po tatínkovi, a kdykoliv jim někdo sebral flašku, začaly hrozně křičet. Léta utíkala, ale nakonec i tento příběh má šťastný konec nebo vlastně teprve začátek, protože i Aleš podlehl společenským konvencím a fyzickým výhrůžkám, které praví, že děti i maminka by se měly jmenovat v ideálním případě stejně a že rodina je základ státu.

A konala se velká svatba, která s přípravami a „dopitnou“ trvala celý týden. Tímto bychom rádi upozornili spoluobčany, kteří v této době nemohli v noci hlukem spát, že to je třeba dávat za vinu právě probíhajícímu týdennímu měsíčnímu úplňku, což je vzácný hlučný astro-

nomický jev, který se vyskytuje maximálně jednou za několik let. Aleš s Hankou se hodili do gala, nechali se odvézt auty do 50 metrů vzdáleného spolkového domu, kde si řekli své „ano“ a po letech společného života oficiálně spojili své cesty i před úředním orgánem. Oddávající Marek jim vysvětlil, že děti už mají, a tak že se tedy berou zejména z lásky. Přiložené fotografie ukazují první společné chvíle rodiny Fialů a jejich speciální odvoz limuzínou Zetor s prodlouženým ložním prostorem pro 60 osob a nosností 10 tun, která byla na míru upravena pro tento účel odvozu z obřadní síně do prostor, kde se konala slavnostní hostina.

Přejeme Fialům mnoho štěstí a zdraví do dalších společných Fialových let.

Vaši kamarádi – všichni.

(Celý text je prosím nutno brát s rezervou a nadhledem)

Jak jsme jeli do bazénu

*Ing. Anna Benešová;
foto z rodinného alba*

Bylo léto, krásně teplo a kamarádka mi vyprávěla, jak se svojí holčičkou jezdí každý týden do bazénu a jak je to tam super. Hned se mi vybavilo, jak jsem jezdila s Jiříčkem na dětské plavání. Jako novopečená matka jsem totiž musela syna zapsat do všech možných kroužků, na které už měl věk. V devíti měsících to znamenalo Cvičení maminek s dětmi a Plavání. Plavání si Jiříček užíval,

což o to. Ale v šatně to bylo peklo. Celou dobu převlékání prořval, já byla zpocená úplně všude. Navíc se v šatně moc nepočítalo s nechodícími miminky, takže když jsem se potřebovala převléknout já, musela jsem dítě odložit do skříňky, kde se mu zrovna moc nelíbilo. Dopadlo to tak, že s Jiříčkem pak chodil plavat táta.

Teď jsou mu 2 a půl roku, bude to boží, říkala jsem si. Jednak proto, že doma bylo vedro na chcípnutí a mě se s ním nechtělo lítat v tom hicu kolem baráku, a jednak proto, že jsem se už taky chtěla někam podívat. A tak jsem jedno krásné úterý sbalila obří tašku s plavkami, ručníkama, svačinou a vším možným a vyrazili jsme. Jiřík se moc těšil. Těšil se tak moc, že mi pět minut před tím, než jsem zaparkovala, usnul. Bylo mi jasné, že pokud ho probudím, bude řvát jak tur a můžeme jet zase domů. Takže jsem seděla na rozpáleném parkovišti v autě a čuměla do blba, zatímco Jiřík vzadu spokojeně

spinkal. Po 40 minutách hibernace, kdy jsem byla už zčásti propečená, jsem ho probudila. Okamžitě chtěl začít řvát, takže jsem mu rychle řekla, že jdeme do bazénu. Vzpomněl si, proč jsme v autě, uklidnilo ho to, takže jsem ho popadla a šlo se. U vstupu mi paní dala čip na ruku a já lovila peníze. Jiřík se mezitím velmi rychle zaktivizoval, prolezl pod turniketem a utíkal do šaten. Rychle jsem se vyřítila za ním, ale ten přiblíž čip mě napoprvé nepustil, takže jsem turniket málem přelítla. V šatně jsem ho dohnala a dala mu čip do ruky, aby se zabavil a já mohla najít volnou kabinku. Během vteřiny ho mrsknul za lavičku a běžel dál. Za lavičkou jsme vylovila víčko od petky, chuchvalec vlasů, použitý kapesník a nakonec i čip. Radši jsem si ho hned připnula na ruku a šla hledat Jiříka. Hledal se celkem snadno, stačilo jít za řevem. Našla jsem ho zaseklého v dětském sedátku. Tam se narval, ale zpátky už to nešlo. Po půl hodině zápolení, kdy jsem si říkala, že snad celou dobu bude plavat v sedátku, které před plavčíkem budu vydávat za plovací kruh, se mi konečně povedlo ho vyprostit. Z hodiny a půl nám tedy zbyla hodina a my se konečně dostali do kabinky. Tady musím vyzdvihnout své bryskni uvažování a bystrý důvtip, neboť jsem měla plavky na sobě už z domova. Stačilo tedy svléknout Jiříka a obléknout mu plavky. Akce byla velice rychlá, neboť během převlékání zakřičel „čůlat“. To znamenalo, že mám tak 2 vteřiny na to, abych ho navlékla do plavek, vyletěla z kabinky a dala ho na záchod. Po akci jsem se vrátila pro zbylé věci do šatny, utřela počůranou zem a konečně jsme se dostali k bazénu. Než jsem nám uložila ručníky, Jiřík už byl po pás ve velkém bazénu. Vlítla jsem tam pro něj a odvedla ho do vedlejší místnosti. Tam byl bazének pro děti.

Menší, teplejší a taky stoprocentně plný toho, co jsem právě utřela na chodbě. Na to jsem se snažila nemyslet. Jiřík nadšeně pištěl a vrhnul se do vody. Já se mu mezi tím snažila nafouknout rukávky. Jiřík je ještě neměl na sobě, takže tu byly dvě možnosti – buďto je akceptuje a bude si spokojeně plavat, nebo se bude snažit překousat si ruku u ramene, aby se rukávků zbavil. Sama jsem byla zvědavá, která z variant nastane. Konala se první varianta a Jiřík se bez zábran vrhnul do vody. Když jsem sledovala, jak kolem cáká a kope (radostí, ne že by se topil), říkala jsem si, že jsem ho měla vzít dřív. A taky jsem si slíbila, že ho tam budu brát každý týden, když se mu to tak moc líbí. Tato pohoda trvala přesně 6 minut, než si serval rukávky a než přišla další maminka s holčičkou. Jiřík je velký Kasanova, takže jakmile zbystril svůj nový cíl, začal flirtovat. Holčička si přinesla nafukovací kruh, který nechala u bazénu, a šla do vody. Jiřík chtěl upoutat její pozornost, takže se vrhnul po kruhu a hodil ho do vody. To se holčičce, říkejme jí třeba Anetka, nelíbilo a odnesla kruh zpátky. Toto se opakovalo zhruba 9x. Pak Anetka usoudila, že je jí to teda buřt, ať si kruh klidně plave, a přestala si ho všimnout. Jiřík se několikrát snažil upoutat její pozornost tím, že do kruhu začal mlátit. S Anetkou to ani nehlo, takže Jiřík změnil taktiku a chtěl zkusit bližší kontakt. Problém byl pouze v tom, že Jiřík byl o hlavu menší. Holčička byla vychytralá a věděla, že když půjde do hloubky, Jiřík tam nebude stačit a tudíž jí přestane otravovat. Což jsem ale nevěděla já bylo, že Jiřík už je natolik zaujatý, že ho vůbec nezajímalo, že mu voda začíná sahat po oči a nadšeně za Anetkou dál utíkal. To jsem už utíkala i já, protože z vody koukalo už jen pár vlasů. A ve vodě se fakt blbě utíká. Když jsem hmátla pod hladinu a vytáhla Jiříka, ani se na mě nepodíval a snažil se mi vykrotit, aby mohl dál za Anetkou. Bylo načase balící akci ukončit. Vzala jsem ho do náruče a chtěla jít do vířivky. Jiřík se samozřejmě nechtěl svého nového cíle vzdát, ale já věděla, že pokud ho neodnesu teď, budu ho za chvíli zase lovit někde u dna. Natěšeně jsem šla s Jiříkem do vířivky. Tam bylo z poloviny obsazeno. Vyhřívali se tam tři důchodci. Chvíli jsem je pozorovala a přemýšlela, jestli jim nemám zkusit nahmatat tep, protože se ani nehnuli. V duchu jsem se modlila, aby tam nebylo to, co v malém bazénku, a vlezla dovnitř. Jiřík se ale rozhodl, že se tam nebude pařit s partou důchodců, a jakmile jsem se usadila, už se sápal ven. Bohužel byl rychlejší než já a i když jsem se za ním vrhla okamžitě, než jsem vylezla, zmizel mi pod hladinou ve velkém bazénu. Spolkla jsem vlnu nadávek, když jsem vlezla do studené vody a vytáhla ho ven. Vzala jsem ručníky a šli jsme. Plavání jsem považovala za ukončené, i když mi čip ukazoval, že máme ještě 36 minut na to, aby se Jiřík pokusil znovu utopit. Nehodlala jsem ale čekat na jeho úspěšný pokus, takže jsem ho táhla do sprch. Plus bylo, že země byla mokrá, takže i když se Jiřík za-

přel, hezky mi doklouzal tam, kam jsem potřebovala. Sundala jsem si plavky a osprchovala nás. Pak jsem ho postavila na zem a šla pro ručník. Jiřík si to v tu chvíli bleskovou rychlostí zamířil zpátky na bazén. Měla jsem asi desetinu vteřiny na rozhodnutí – buď za ním poletím okamžitě, ale nahá, nebo mu nechám náskok a obmotám si kolem sebe ručník. Bylo to velmi těžké a velmi rychlé rozhodnutí, takže jsem napůl omotaná ručníkem chytla Jiříka za ruku právě ve chvíli, kdy se chystal skočit do vody. Sprchama už jsme jen prolítli a zavřela jsem nás do nejbližší kabinky. Už jsem se viděla venku. To jsem ale netušila, že Jiřík si všimnul, jak se kabinka zamyká. Takže když jsem sundala ručník, bleskurychle otočil tyčí a byl venku. Tentokrát utíkal na opačnou stranu, tedy ven, a já opět napůl omotaná s vlajícím ručníkem za ním. Donesla jsem ho do kabinky, rukou držela tyč, kterou se odemykalo, a snažila se obléct. Právě jsem skákala na jedné noze a navlékala si kraťasy, když Jiřík vši silou zabral a tyčí otočil. Já se jí ale pořád držela, takže jsem sebou flákla o stěnu kabinky a praštila se do hlavy. S lehkým otřesem mozku jsem Jiříka vzala a nohou ho přimáčkla ke stěně, abych se dooblékla. Jiřík se mi snažil nohu, kterou jsem ho drtila, ukousnout, aby se vysvobodil. Musím přiznat, že si moc nepamatuju, jak jsem se vlastně oblékla, a podprsenka mi tehdy přišla jako zbytečný luxus, který si nemůžu dovolit. S napůl rozkousanou nohou, boulí na hlavě a běsnícím dítětem jsem konečně odevzdala u pokladny čip. U výstupu ale cíhala další nástraha v podobě 5 automatů s blbostma. Jiřík se na ně okamžitě vrhnul, obmotal se kolem stojanu a odmítal jít pryč. Věděla jsem, že buď obětuju dvacku, nebo si ho odnesu i s tím stojanem. Jiřík se urputně držel automatu a já si začala prohlížet obsah. V prvním automatu byly slizké příšery, které se přicucly na stěnu. S těma jsem měla vlastní zkušenost, když jsme museli vymalovat obývací pokoj po té, co jsme si já i ségra jednu příšeru koupily. Takže jsem to okamžitě zavrhla. Další byl automat s obrovskými žvýkačkama. Dobrý, dávicí se dítě v autě nepotřebuju. Třetí byl automat s hopíkama. Hm, hopíkem si jednou hodí a je po něm. Automat s prstýnkama jsem rovnou přešla a mou pozornost si získal poslední, který sliboval, že ve vajíčku vyplivne psí boudu i se psem. To vypadalo slibně. Taky byl nejdražší. Nacpala jsem do něj 30 korun a otočila kličkou. Jiřík do otvoru nacpal celou ruku a nemohl jí vytáhnout, takže začal ječet. Vyprostila jsem mu ruku a podala mu růžové vajíčko. Jiříkovi se ale nelíbilo, takže ho nacpal zpátky a chtěl jiné. Vzala jsem vajíčko, vyndala z něj mini boudu a mini psa a dala ho Jiříkovi. Jiřík udělal nadšené jéééé a venku pak psa i s boudou hodil přes plot do cizí zahrady. Nacpala jsem ho do auta a jeli jsme. Řval celou cestu, že chce psa, a já v duchu proklínala prodejce, kteří tam nainstalovali ty pitomé automaty. Koupat se pojedeme nejdřív zase za rok.

Ing. Anna Benešová, Trhový Štěpánov

Křížovky pro chvíle prázdninové pohody

Tajenka – 4. sloupek

1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						

1 časopis pro ženy	7 druh pečiva
2 stavitel	8 tleskat
3 látka na vyšívání	9 škůdce na ovoci
4 pevná část motoru	10 africká travnatá plocha
5 hvězdné způsoby	11 oprátka
6 pohybovat se ve vodě	

Tajenka – 5. sloupek

1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						

Sudoku

4		1	2	9			7	5
2			3			8		
	7			8				6
			1		3		6	2
1		5				4		3
7	3		6		8			
6				2			3	
		7			1			4
8	9			6	5	1		7

8					5			
	7		9				4	
		9		7	8	3	2	5
3		1		9			5	
		6				1		
	9			3		6		2
2	8	3	6	5		7		
	1				2		8	
			1					9

1 plot	5 malé dítě
2 rozluka	6 levný hotel
3 ruská metropole	7 ženské jméno (13.3.)
4 lodžie	8 mořský rak

Křížovky a sudoku pro Vás připravila Miroslava Veselá, kronikářka města Trhový Štěpánov.

Sňatek uzavřeli:

12. 2. 2021 – Monika Slabá a Petr Veselý z Vlašimi

Monika Slabá a Petr Veselý z Vlašimi; foto archiv města

29. 5. 2021 – Radim Douba ze Sempán a Zuzana Němcová z Tehova

Radim Douba ze Sempán a Zuzana Němcová z Tehova; foto z rodinného alba

2. 7. 2021 – Nikola Holečková ze Sedmpán a Josef Obořil ze Sokolova

Nikola Holečková ze Sedmpán a Josef Obořil ze Sokolova; foto z rodinného alba

Životní jubilea

- 01.08. – Nedělová Věra, Trhový Štěpánov – 70 let
- 01.08. – Novotná Marie, Trhový Štěpánov – 70 let
- 07.08. – Trpišovská Dagmar, Dubějovice – 75 let
- 07.08. – Hospergr Jiří, Trhový Štěpánov – 70 let
- 08.08. – Janoušek Petr, Trhový Štěpánov – 60 let
- 09.08. – Ryšavá Jaroslava, Dubějovice – 70 let
- 13.08. – Tomaidesová Alena, Trhový Štěpánov – 84 let
- 16.08. – Kopecká Stanislava, Dalkovice – 86 let
- 19.08. – Chlumský Jaroslav, Střečov nad Sázavou – 75 let
- 24.08. – Jeřábková Anežka, Sedmpány – 70 let
- 27.08. – Jenišťová Lenka, Trhový Štěpánov – 50 let
- 29.08. – Králová Alena, Trhový Štěpánov – 83 let
- 05.09. – Štika František, Trhový Štěpánov – 75 let
- 06.09. – Burka Aleš, Trhový Štěpánov – 50 let
- 11.09. – Vilímovský Václav, Trhový Štěpánov – 50 let
- 13.09. – Chlumská Jindřiška, Střečov nad Sázavou – 70 let
- 15.09. – Kezníkl Zbyněk, Trhový Štěpánov – 65 let
- 15.09. – Kučera Václav, Trhový Štěpánov – 60 let
- 17.09. – Veselý Miloslav, Trhový Štěpánov – 55 let
- 18.09. – Doubová Božena, Sedmpány – 87 let

19.09. – Vobecký František, Trhový Štěpánov – 80 let
 20.09. – Donátová Dagmar, Trhový Štěpánov – 90 let
 28.09. – Houdková Jana, Střechov nad Sázavou – 60 let
 29.09. – Mastíková Božena, Trhový Štěpánov – 75 let
 30.09. – Fantyš Josef, Štěpánovská Lhota – 84 let

Jubilanti

Anna Fantyšová

ze Štěpánovské Lhoty oslavila 80. narozeniny 6. 7. 2021

Anna Fantyšová s manželem Josefem ze Štěpánovské Lhoty;
 foto archiv města

Navždy odešli:

15.06.2021 – Antonín Málek,
 Štěpánovská Lhota – ve věku 90 let

02.07.2021 – František Šanda,
 Trhový Štěpánov – ve věku 68 let

21.07.2021 – Antonín Václavík,
 Trhový Štěpánov – ve věku 72 let

27.07.2021 – Františka Frydrychová,
 Trhový Štěpánov – ve věku 90 let

Vzpomínka:

Dne 19.07. tomu bylo pět let, co nás navždy opustil pan Roman Kepka. Kdo jste ho znali a měli rádi, věnujte mu spolu s námi tichou vzpomínkou.

*S láskou stále vzpomíná
 manželka s rodinou.*

Roman Kepka
 z Trhového Štěpánova;
 foto z rodinného alba

ŠTĚPÁNOVSKÁ POUŤ

29. srpna 2021 na Náměstí

PROGRAM:

Pátek	27.8.	20:30	Pouťová „DISKOTÉKA“ (Sokolovna)
Sobota	28.8.	12:00	Pouťové atrakce (Náměstí)
		17:00	„ROCKOVÁ POUŤ“ (u nádraží)
Neděle	29.8.	8:30	Pouťová MŠE SVATÁ v kostele sv. Bartoloměje
		10:00–16:00	Dechová hudba SEBRANKA
		12:00–13:00	HELIGONKY

ZD Trhový Štěpánov a.s.

přijme

pracovníka do podnikové kuchyně

KUCHAŘ / KUCHAŘKA

Nástup: 2.1.2022

Informace: tel. 734 481 102, 739 001 806

I Ty se můžeš stát jedním z nás!

CO NABÍZÍME?

- SLUŽEBNÍ PŘÍJEM 30 890,-
- NÁBOROVÝ PŘÍSPĚVEK 150 000,-
- VÝSLUHOVÝ PŘÍSPĚVEK PO 15 LETECH VE SLUŽEBNÍM POMĚRU

CO POŽADUJEME?

- STÁTNÍ OBČANSTVÍ ČESKÉ REPUBLIKY
- STARŠÍ 18 LET
- TRESTNĚ BEZÚHONNÝ
- POTŘEBNÝ STUPEŇ VZDĚLÁNÍ STANOVENÝ PRO SLUŽEBNÍ MÍSTO

Územní odbor Benešov
Čechova 1996, Benešov

☎ 607 137 116 plk. Mgr. et Mgr. Stanislav Znor, DiS. zástupce ředitele územního odboru

✉ stanislav.znor@pcr.cz

SPOLKOVÝ DŮM V TRHOVÉM ŠTĚPÁNOVĚ NABÍDKA KURZŮ 2021–2022

Jazykové kurzy:

lektorka Mgr. Zdeňka Kulíková • koná se v úterý
kurz Aj – začátečníci • kurz Aj – mírně pokročilí • kurz Aj – konverzační kurz

Kurz kreslení:

vedoucí Ing. Alena Vilímovská • koná se v pátek

Kurz korálkování a paličkování:

vedoucí pí. Zdeňka Chvojková • koná se v pondělí

Kurz šití pro začátečníky:

vedoucí pí. Ester Kroupová • koná se ve čtvrtek

Do kurzů se můžete přihlásit na tel. 602 645 327, na e-mail: spolkovydum.ts@gmail.com.

ROCKOVÁ POUŤ

19:00 NIGHT FIGHT

22:00 PSYCHOHLÍNA

20:30 DC RADIO

23:30 HARD MOK

WWW.ORGANIZACE5PROSINCE.COM

28.8.2021

NÁDRAŽÍ
VSTUPNÉ 200Kč

TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

SPORTOVNÍ DEN MLÁDEŽE S TAJV

Sportfluencer

#SportovniDenMladeze

@honzavana

Mgr. Jan Váňa

27.9.2021 od 9:00

Trhový Štěpánov - víceúčelové hřiště
10. výročí otevření Víceúčelového hřiště Trhový Štěpánov

Přihláška: tajv.cz

Akce realizována za podpory města

TAJV, z.s.

tajv.cz

www.tajv.cz

honzavana

janvana@tajv.cz

Tenisová akademie Jan Váňa

AKG AUTO KOUT CENTRUM

Zpravodaj Štěpánovska, číslo 4 - srpen 2021 - informační a kulturní dvouměsíčník vydává město Trhový Štěpánov pro Trhový Štěpánov, Dalkovice, Dubějovice, Sedmpány, Střechov nad Sázavou a Štěpánovskou Lhotu. Registrační číslo MK ČR E 10766. Adresa redakce: Dubějovická 269, 257 63 Trhový Štěpánov. Internetové stránky: www.trhovystepanov.cz. Elektronická adresa: mesto@trhovystepanov.cz. Šéfredaktorka Zpravodaje Bc. Štěpánka Bézová mistostarostka@trhovystepanov.cz, telefon: 724 383 697. Členové redakční rady: Mgr. Květa Kuželová, Olga Polívková, Jana Boušková, Miroslava Veselá, Jana Vlasáková. Za obsah příspěvků odpovídají autoři. Za drobné chyby se omlouváme. Grafická úprava: Miroslav Horák - Region Design, tisk BOFTISK s.r.o. Nymburk. Náklad 800 ks. Uzávěrka 25. 7. 2021. Předáno pro grafické zpracování 2. 8. 2021.